

ΠΛΗΡΩΣ ΜΕΛΟΣ
ΤΕΛΟΣ
ΚΚΑ
1198

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ 21 - 0122

«Οὐκ ἀρνησάμεθά σε Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ» (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

ΙΔΡΥΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2025, ΕΤΟΣ 75^{ΟΝ}, ΑΡ. ΦΥΛ. 1047 ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82), ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

*Ὁνομαστήρια Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου κ. Καλλινίκου, 29-07-2025*

Φροντίδα πρώτα για τὰ πνευματικά καὶ ὕστερα για τὰ βιοτικά

Εχεις βιοτικές φροντίδες; Γι' αὐτὲς λοιπὸν ἔλα ἐδῶ (στὴν Ἐκκλησία), ὥστε ἀφοῦ προσελκύσεις τὴν εὐνοία τοῦ Θεοῦ μετὰ τὴν ἐδῶ παραμονή σου, νὰ φύγεις ἔτσι ἐξασφαλισμένος· για νὰ ἔχεις Αὐτὸν (τὸν Θεὸ) σύμμαχο, για νὰ γίνεις ἀκατάβλητος στοὺς δαίμονες βοηθούμενος ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ. Ἄν ἀπολαύσεις πατρικὲς εὐχές, ἂν συμματάσχεις σὲ κοινὴ προσευχή, ἂν ἀκούσεις τὰ θεία λόγια, ἂν ἀποσπάσεις τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἂν ἐνισχυθεῖς μ' αὐτὰ τὰ ὄπλα καὶ βγεις ἔτσι ἔξω, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ διάβολος θὰ μπορέσει πιά νὰ σὲ ἀντικρύσει, οὔτε βέβαια οἱ πονηροὶ ἄνθρωποι πὺν προσπαθοῦν νὰ σὲ βλάπτουν καὶ νὰ σὲ συκοφαντοῦν.

Ἄν ὅμως ἀπὸ τὸ σπίτι σου ἔρθεις στὴν ἀγορὰ καὶ βρεθεῖς γυμνὸς ἀπὸ τὰ ὄπλα αὐτά, θὰ γίνεις εὐάλωτος σ' ὅλους ἐκείνους πὺν βλάπτουν. Γι' αὐτὸ καὶ στὰ κοινὰ καὶ στὰ ἰδιωτικά πράγματα μᾶς τυχαίνουν πολλὰ ἀντίθετα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία μας, διότι δὲν φροντίσαμε πρῶτα για τὰ πνευματικά καὶ ὕστερα για τὰ βιοτικά, ἀλλὰ ἀντιστρέψαμε τὴν σειρά. Γι' αὐτὸ ἔχει ἀντιστραφεῖ καὶ ἡ ἀλληλουχία καὶ ἡ εὐθεία διάταξη τῶν πραγμάτων καὶ ὅλα σὲ μᾶς εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ πολλὴ σύγχυση.

Πῶς νομίζετε ὅτι πονῶ καὶ ὑποφέρω ὅταν σκεφθῶ ὅτι ὅταν ἔρθει πανηγύρι καὶ ἑορτή, κι ἂν ἀκόμη δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ καλέσει, ὅλη ἡ πόλη τρέχει ἐδῶ, ἐνῶ ὅταν περάσει τὸ πανηγύρι καὶ ἡ ἑορτή, κι ἂν ἀκόμη ὅλη τὴν ἡμέρα καταδαπανόμαστε καὶ σὰς καλῶ, δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ προσέχει; Αὐτὰ λοιπὸν συλλογιζόμενος πολλὰς φορὰς ἀναστέναξα βαριὰ καὶ εἶπα μέσα μου: τί χρειάζεται ἡ παραίνεση καὶ ἡ συμβουλή, ἀφοῦ ἐσεῖς τὰ κάνετε ὅλα ἀπλῶς ἀπὸ συνήθεια καὶ δὲν γίνεσθε καθόλου πιὸ πρόθυμοι ἀπὸ τὴν διδασκαλία μου; Διότι, ὅταν στίς ἑορτὲς δὲν χρειάζεστε βέβαια καθόλου τὴν παραίνεσή μου, ἐνῶ ὅταν περάσουν ἐκεῖνες δὲν ὠφελεῖσθε καθόλου ἀπὸ τὴν διδασκαλία μου, δὲν δείχνετε πῶς εἶναι περιττὸς ὁ λόγος μου, ὅσο βέβαια ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς;

Ἰσως ὑποφέρουν πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους πὺν τὰ ἀκοῦν αὐτά. Ἀλλ' οὔτε ἔτσι οἱ ἀδιάφοροι διδάσκονται. Διότι, ἂν διδάσκονταν θὰ ἐγκατέλειπαν τὴν ὀλιγωρία τους, ὅπως ἐμεῖς πὺν κάθε ἡμέρα φροντίζουμε για τὰ δικά σας ζητήματα. Τί τόσο πολὺ κερδίζεις ἀπὸ τὰ κοσμικὰ πράγματα, ὅσο ζημιώνεις τὸν ἑαυτὸ σου; Δὲν εἶναι δυνατόν ἀπὸ ἄλλη σύναξη ἢ συνάθροιση νὰ φύγετε παίρνοντας τόσο πολὺ κέρδος, ὅσο ἀπὸ τὴν ἐδῶ παραμονή σας, εἴτε

Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου

δικαστήριό λέγεις, εἴτε βουλευτήριό, εἴτε τὰ ἴδια τὰ ἀνάκτορα. Γιατί σὲ ὅσους μπαίνουν ἐδῶ δὲν ἀναθέτουμε οὔτε διοίκηση ἐθνῶν καὶ πόλεων, οὔτε ἀρχηγία στρατευμάτων, ἀλλὰ κάποια ἄλλη ἐξουσία πιὸ σπουδαία καὶ ἀπ' αὐτὴ τὴν βασιλεία. Ἡ καλύτερα, δὲν τὴν ἀναθέτουμε ἐμεῖς, ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ (Ἁγίου) Πνεύματος.

Ποιὰ λοιπὸν εἶναι ἡ ἐξουσία, ἡ πιὸ σπουδαία ἀπὸ τὴν βασιλεία, πὺν λαμβάνουν ὅσοι μπαίνουν ἐδῶ μέσα; Διδάσκονται νὰ νικοῦν τὰ παράλογα πάθη, νὰ βασιλεύουν στὴν πονηρὴ ἐπιθυμία, νὰ ἐξουσιάζουν τὴν ὀργή, νὰ ἀπαρνοῦνται τὸν φθόνον, νὰ ὑποδουλώνουν τὴν ματαιοδοξία. Δὲν εἶναι τόσο λαμπρὸς ὁ βασιλιάς, πὺν κάθεται πάνω στὸν βασιλικὸ θρόνον καὶ φοράει στέμμα, ὅσο ἕνας ἄνθρωπος πὺν ἀνέβασε μέσα του τὴν ὀρθὴ σκέψη ἐπάνω στὸν θρόνον τῆς ἐξουσίας

τῶν ταπεινῶν παθῶν καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυτη ἐξουσία ἐπάνω τους, σὰν μετὰ κάποιο λαμπρὸ στέμμα, στεφάνωσε τὸ κεφάλι του. Διότι πὲς μου, ποιὸ εἶναι τὸ ὄφελος ἀπὸ τὴν βασιλικὴ πορφύρα καὶ τὰ χρυσὰ ἐνδύματα καὶ τὸ κοσμημένο μετὰ πολὺτιμα πετράδια στεφάνι, ὅταν ἡ ψυχὴ εἶναι αἰχμάλωτη στὰ πάθη; Ποιὸ τὸ κέρδος ἀπὸ τὴν ἔξω ἐλευθερία, ὅταν τὸ πιὸ σημαντικό μέσα μας ἐξουσιάζεται μετὰ αἰσχροὺ καὶ ἐλεεινὸ τρόπο; Γιατί, ὅπως ὅταν ὁ πυρετὸς εἰσχωρεῖ βαθιὰ καὶ κατακαίει τὰ πάντα μέσα μας δὲν ὑπάρχει κανένα ὄφελος ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος ἂν δὲν πάσχει τίποτε παρόμοιο, ἔτσι ὅταν ἡ ψυχὴ μας παρασύρεται ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ πάθη, δὲν ὑπάρχει ὄφελος ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ ἐξουσία οὔτε ἀπὸ τὴν βασιλικὴ καθέδρα, ὅταν ὁ νοῦς ἀνατρέπεται ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς βασιλείας πολὺ τυραννικὰ ἀπὸ

τὰ πάθη καὶ ὑποκύπτει καὶ τρέμει τίς ἐξεγέρσεις τους.

Για νὰ μὴ γίνει λοιπὸν αὐτὸ, ἀπὸ παντοῦ συντρέχουν ἐδῶ Προφῆτες καὶ Ἀπόστολοι, συγκρατῶντας τὰ πάθη μας, ἀπομακρύνοντας ὅλη τὴν θηριωδία τῆς ἀπερισκεψίας ἀπὸ μέσα μας καὶ ἀναθέτοντας σὲ μᾶς τὴν ἐξουσία πὺν εἶναι πολὺ πιὸ σπουδαία ἀπὸ τὴν βασιλεία. Γι' αὐτὸ ἔλεγα ὅτι ἐκεῖνοι πὺν στεροῦν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους αὐτὴ τὴν φροντίδα δέχονται καίριο κτύπημα, ἀφοῦ παθαίνουν ζημίᾳ ὅση ἀπὸ πουθενὰ ἄλλου· ἐπίσης καὶ κέρδη κερδίζουν ὅταν ἔρχονται ἐδῶ ὅσα ἀπὸ πουθενὰ ἄλλου δὲν θὰ μπορούσαν νὰ κερδίσουν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ λόγος ἀπέδειξε.

«Οὐκ ὀφθήσῃ ἐνώπιον Κυρίου κενός» [δὲν θὰ

έμφανισθεῖς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μὲ τὰ χέρια ἄδεια] (Ἐξ. 23, 15), ἔλεγε ὁ Νόμος· δηλαδή, μὴν εἰσέλθεις χωρὶς προσφορά θυσίας. Ἄν ὅμως δὲν πρέπει κανεὶς νὰ εἰσέρχεται στὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ χωρὶς θυσίες, πολὺ περισσότερο πρέπει νὰ μπαίνει σὲ συνάξεις μὲ ἀδελφούς. Γιατὶ αὐτὴ ἡ θυσία καὶ προσφορά εἶναι καλύτερη ἀπὸ ἐκείνην, ὅταν μπεῖς παίρνοντας μαζί σου μία ψυχὴ. Δὲν βλέπετε τὰ ἐξασκημένα περιστέρια πῶς βγαίνοντας θηρεύουν ἄλλα; Αὐτὸ ἃς κάνουμε κι ἐμεῖς. Γιατὶ ποιά δικαιολογία θὰ ἔχουμε ὅταν τὰ χωρὶς λογικὸ ζῶα μποροῦν νὰ θηρεύσουν τὸ ὁμόφυλό τους ζῶο, κι ἐμεῖς πού τιμηθήκαμε μὲ λογικὸ καὶ μὲ τόσο μεγάλη σοφία περιφρονοῦμε ἕνα τέτοιο κυνήγι;

Σὲ προηγουμένη ὁμιλία σὰς συμβούλευσα λέγοντας· ὁ καθένας σας πηγαίνατε στὰ σπίτια τῶν γειτόνων, περιμένετε νὰ βγοῦν, κρατήστε τους καὶ ὀδηγήστε τους πίσω στὴν κοινὴ μητέρα· μιμηθεῖτε ἐπίσης τοὺς θεατρόφιλους, οἱ ὁποῖοι μὲ κάθε προσπάθεια, ἀφοῦ συμφωνήσουν μεταξύ τους, ἀπὸ τὴν ἀυγὴ περιμένουν τὸ παράνομο ἐκεῖνο θέαμα. Ἀλλὰ τίποτε περισσότερο δὲν ἔγινε γιὰ μᾶς ἀπὸ τὴν παραινέση ἐκείνη. Γί' αὐτὸ πάλι λέγω, καὶ δὲν θὰ σταματήσω νὰ λέγω μέχρι πού νὰ σᾶς πείσω. Τίποτε δὲν ὠφελεῖ ἡ ἀκρόαση, ἂν δὲν ὑπάρχει στὴν συνέχεια καὶ ἡ πράξη. Κάνει λοιπὸν βαρύτερη τὴν τιμωρία μας, ὅταν συνέχεια ἀκοῦμε τὰ ἴδια πράγματα καὶ δὲν κάνουμε τίποτε ἀπὸ τὰ λεγόμενα. Καὶ ὅτι εἶναι βαρύτερη ἡ τιμωρία, ἄκουσε τὸν Χριστὸ πού λέει· «εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας» [ἂν δὲν εἶχα ἔρθει καὶ δὲν τοὺς εἶχα κηρύξει, δὲν θὰ εἶχαν ἁμαρτία· τώρα ὅμως δὲν ἔχουν δικαιολογία γιὰ τὴν ἁμαρτία] (Ἰω. 15, 22). Καὶ ὁ Ἀπόστολος ἐπίσης λέγει· «οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιοθήσονται» [γιατὶ δὲν θὰ δικαιοθοῦν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνοι πού ἀκοῦν τὸν νόμο, ἀλλ' ἐκεῖνοι πού ἐφαρμόζουν τὸν νόμο θὰ δικαιοθοῦν] (Ρωμ. 2, 13).

Καὶ πρὸς τοὺς ἀκροατὲς βέβαια λέγει αὐτὰ. Θέλοντας ὅμως νὰ διδάξει καὶ τὸν ὁμιλητὴ ὅτι οὔτε σ' ἐκεῖνον θὰ ὑπάρξει κάποιο περισσότερο κέρδος ἀπὸ τὴν διδασκαλία, ὅταν δὲν ἔχει συμπεριφορὰ συνδεδεμένη μὲ τὴν διδασκαλία καὶ τρόπο ζωῆς σύμφωνο μὲ τὰ λόγια, ἄκουσε πῶς ἀπευθύνεται σ' αὐτὸν καὶ ὁ Ἀπόστολος καὶ ὁ Προφήτης. Ὁ ἕνας λοιπὸν λέγει· «τῷ δὲ ἁμαρτωλῷ εἶπεν ὁ Θεός· ἵνα τί σὺ ἐκδιηγῇ τὰ δικαιώματά μου καὶ ἀναλαμβάνεις τὴν διαθήκην μου διὰ στόματός σου; σὺ δὲ ἐμίσησας παιδεῖάν» [στὸν ἁμαρτωλὸ εἶπε ὁ Θεός, γιατί ἐσὺ τολμᾶς καὶ διηγῆσαι τίς ἐντολές μου καὶ παίρνεις στὸ στόμα σου τὴν διαθήκην μου; Ἐσὺ μίσησες τὴν παιδεῖά μου] (Ψαλμ. 49, 16-17). Ὁ Ἀπόστολος πάλι ἀπευθυνόμενος σ' αὐτοὺς πού ὑπερηφανεύονται γιὰ τὴν διδασκαλία τους λέγει τὸ ἑξῆς· «πέποιθας σεαυτὸν ὀδηγὸν εἶναι τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν σκότει, παιδευτὴν ἀφρόνων, διδάσκαλον νηπίων· ὁ οὖν διδάσκων ἕτερον, σεαυτὸν οὐ διδάσκεις;» [πιστεύεις ὅτι εἶσαι ὀδηγὸς τυφλῶν, φῶς γιὰ ὅσους βρίσκονται στὸ σκοτάδι, παιδαγωγὸς γιὰ τοὺς ἀνοήτους, δάσκαλος γιὰ τοὺς πνευματικὰ ἀνώριμους. Ἐσὺ λοιπὸν πού διδάσκεις τὸν ἄλλο, δὲν διδάσκεις τὸν

ἑαυτὸ σου;] (Ρωμ. 2, 19-21).

Ἀφοῦ λοιπὸν οὔτε ἐμένα τὸν ὁμιλητὴ ἢ ὁμιλία, οὔτε ἐσᾶς τοὺς ἀκροατὲς ἢ ἀκρόαση μπορεῖ νὰ ὠφελήσει χωρὶς ν' ἀκολουθοῦμε τὰ λεγόμενα, ἀλλὰ καὶ μᾶς καταδικάζει περισσότερο, ἃς μὴ δεῖξουμε τὸ ἐνδιαφέρον μέχρι τὴν ἀκρόαση, ἀλλ' ἃς τηροῦμε τὰ λεγόμενα μὲ τὰ ἔργα μας. Βέβαια εἶναι καλὸ τὸ νὰ ἐπιμένει κανεὶς συνέχεια στὴν ἀκρόαση τῶν θείων λόγων, ἀλλὰ τὸ καλὸ αὐτὸ γίνεται ἄχρηστο, ὅταν δὲν συνδυάζεται μὲ τὴν ὠφέλεια ἀπὸ τὴν ὑπακοή σ' αὐτὰ. Γιὰ νὰ μὴν συγκεντρώνεστε λοιπὸν ἐδῶ στὰ χαμένα, μὲ κάθε προσπάθεια, πρᾶγμα πού πολλές φορὲς σᾶς παρακάλεσα καὶ δὲν θὰ σταματήσω νὰ παρακαλῶ, προσελκύστε τοὺς ἀδελφούς μας, προτρέψτε τοὺς πλανημένους, συμβουλέψτε τους ὄχι μόνο μὲ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα. Εἶναι μεγαλύτερη αὐτὴ ἡ διδασκαλία πού γίνεται μὲ τὴν συμπεριφορὰ, μὲ τὴν ζωὴ. Καὶ ἂν ἀκόμη τίποτε δὲν πείς, ἀλλὰ βγεῖς ἀπὸ τὴν σύναξη δείχνοντας στοὺς ἀπόντες καὶ μὲ τὴν ἐμφάνιση, καὶ μὲ τὸ βλέμμα καὶ μὲ τὴν φωνὴ καὶ μὲ τὸ βᾶδισμα καὶ μὲ ὅλο τὸ στολίσιμα τὸ κέρδος πού πῆρες ἀπὸ ἐδῶ καὶ βγῆκες ἔξω, εἶναι ἄρκετὸ αὐτὸ γιὰ παραινέση καὶ συμβουλή.

Γιατὶ ἔτσι πρέπει νὰ βγαίνουμε ἀπὸ ἐδῶ, σὰν ἀπὸ ἱερὰ ἄδυστα, σὰν νὰ κατεβαίνουμε ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς οὐρανούς, γενόμενοι συγκρατημένοι, φιλόσοφοι, κάνοντας καὶ λέγοντας τὰ πάντα μὲ μέτρο. Καὶ ἡ γυναῖκα ὅταν βλέπει τὸν ἄνδρα τῆς νὰ φεύγει ἀπὸ τὴν σύναξη καὶ ὁ πατέρας τὸν γιουὸ του καὶ ὁ γιουὸς τὸν πατέρα του καὶ ὁ δοῦλος τὸν κύριό του καὶ ὁ φίλος τὸν φίλο του καὶ ὁ ἐχθρὸς τὸν ἐχθρό του ἃς διαπιστώνουν ὅλοι τὴν ὠφέλεια πού ἔγινε σὲ μᾶς ἐδῶ. Καὶ θὰ τὴν ἀντιληφθοῦν, ἂν διαπιστώνουν πῶς ἔχετε γίνει πιὸ πρόοι, πιὸ ἐγκρατεῖς καὶ πιὸ εὐσεβεῖς. Σκέψου ποιά μυσταγωγία ἀπολαμβάνεις ἐσὺ ὁ μνημένος, μὲ ποιούς ἀναπέμπεις τὴν μυστικὴ ἐκείνη μελωδία, μὲ ποιούς ἐκφωνεῖς τὸν τρισάγιο ὕμνο. Δίδαξε τοὺς ἔξω ὅτι ἔψαλες μαζί μὲ τὰ Σεραφίμ, ὅτι ἀνήκεις στὴν οὐράνια Πολιτεία, ὅτι γραφτήκες στὸν χορὸ τῶν Ἀγγέλων, ὅτι μίλησες μὲ τὸν Κύριο, ὅτι βρέθηκες μαζί μὲ τὸν Χριστό.

Ἄν ἔτσι ρυθμίζουμε τὸν ἑαυτὸ μας, δὲν θὰ χρειασθοῦμε νὰ ποῦμε τίποτε στοὺς ἀπόντες ὅταν βγοῦμε ἀπὸ ἐδῶ. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν δική μας ὠφέλεια θὰ αισθανθοῦν τὴν δική τους ζημία καὶ θὰ τρέξουν γρήγορα γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὰ ἴδια. Γιατὶ βλέποντας μὲ τίς αἰσθήσεις τους τὴν ὁμορφιὰ τῆς ψυχῆς σας, κι ἂν ἀκόμη εἶναι πιὸ ἀδιάφοροι ἀπ' ὅλους, θ' ἀγαπήσουν τὴν δική σας εὐπρέπεια. Ἄν λοιπὸν ἡ ὁμορφιὰ τοῦ σώματος ἀναπτέρωνει αὐτοὺς πού τὴν βλέπουν, πολὺ περισσότερο ἢ ὁμορφιὰ τῆς ψυχῆς μπορεῖ νὰ διεγείρει τὸν θεατὴ καὶ νὰ τὸν παρακινήσει στὸν ἴδιο ζῆλο. Ἄς στολίσουμε λοιπὸν τὸν ἐσωτερικό μας ἄνθρωπο καὶ ἃς θυμόμαστε ἔξω τὰ ἐδῶ λεγόμενα. Γιατὶ ἐκεῖ κυρίως ἀξίζει νὰ τὰ φέρνουμε στὴν μνήμη μας. Καὶ ὅπως ἕνας ἀθλητὴς αὐτὰ πού μαθαίνει στὴν παλαιστρα τὰ δείχνει στοὺς ἀγῶνες, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ μεῖς, αὐτὰ πού θ' ἀκοῦμε ἐδῶ πρέπει νὰ τὰ δείχνουμε στὰ ἔξω πράγματα.

(Ἀπὸ τὴν Ὅμιλία:

«Πρὸς τοὺς μὴ ἀπαντήσαντας εἰς τὴν Σύναξιν»

[Σὲ ἐκείνους πού δὲν πῆγαν στὴν λειτουργικὴ Σύναξη],

Ανακοίνωσις Αποφάσεων Ἱεραῶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας 03ης / 16ης Ἰουλίου 2025

Τὴν Τετάρτην, 03ην / 16ης Ἰουλίου 2025, συνήλθεν εἰς ἑνδεκάτην τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῇ συμμετοχῇ ἑτέρων ἑπτὰ Ἀρχιερέων, συνεζήτησε δὲ καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Ἐγένοντο οἱ ἀπολογισμοὶ καὶ ἡ συζήτησις διὰ τὴν ἀνασύνθεσιν τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν. Ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ σύνθεσις τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν παραμείνη ὡς ἔχει. Οἱ Ἀρχιερεῖς Ἀττικῆς & Βοιωτίας, Δημητριάδος καὶ Λαρίσης & Πλαταμῶνος ἀνέλαβον ὡς Ἐπιτροπὴ ὠρισθεῖσα παλαιότερον νὰ διατυπώσουν πρότασιν διὰ τὴν διοικητικὴν ἀναδιάρθρωσιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τὴν καλυτέραν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν Γραφείων τῆς Ἱεραῶς Συνόδου. Κατηργήθησαν αἱ Συνοδικαὶ Ἐπιτροπαὶ Νεότητος καὶ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου. Αἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου καὶ τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν ἀνετέθησαν εἰς τὴν Σ. Ἐ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡτίς θὰ ἐμπλουτισθῇ καὶ δι' ἑτέρων στελεχῶν, ἐνῶ ὁ Νεανικὸς Ὁρθόδοξος Σύνδεσμος θὰ λειτουργῇ πλέον εἰς τοπικὸν ἐπίπεδον ἐκάστης Μητροπόλεως.

2. Ἡ σύνθεσις τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων ἀπεφασίσθη ὅπως παραμείνη ὡς ἔχει καὶ ἀνενεώθησαν αἱ Τοποτηρητεῖαι τῶν χηρενουσῶν Ἐπαρχιῶν, πλὴν τῆς Ἱεραῶς Ἐπισκοπῆς Λούνης (Ἰταλίας), ἡτίς ἀνετέθη εἰς τὸν Σεβασμ. Μεθώνης τὸν καὶ διαποιμαίνοντα αὐτήν.

3. Ἐγένετο ἀποτίμησις τοῦ Συνοδικοῦ Ἑορτασμοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ ἐπεσημάνθησαν αἱ ἀδυναμίαι πρὸς προσεχῆ κάλυψιν αὐτῶν.

4. Ἀνεγνώσθη ἀναφορὰ τοῦ Αἰδ. π. Γρηγορίου Λαμοραχὰν ἐξ Ἰνδονησίας. Οὗτος ἐξηγεῖ ἀναλυτικῶς διὰ ποίους λόγους ἡ συμμετοχὴ ἐκπροσώπων τῆς Ἰνδονησιακῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (ΙΟΕ) εἰς τὸ «Φόρουμ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἰνδονησίας», ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ὑποχρεωτικὴ δι' ἅπαντα τὰ ἀνεγνωρισμένα χριστιανικὰ δόγματα τῆς Ἰνδονησίας, εἶναι ἐξαιρετικῶς ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς ἐν μέσῳ ἐχθρικοῦ περιβάλλοντος (Τὸ κράτος τῆς Ἰνδονησίας προστατεύει τὰ ἀνεγνωρισμένα ὑπ' αὐτοῦ χριστιανικὰ δόγματα ἀπὸ τὰς συχνὰς ἐπιθέσεις τῶν φανατικῶν ἰσλαμιστῶν, συχνάκις δὲ καὶ διὰ τῆς ἀποστολῆς ἐνόπλων φρουρῶν εἰς τὰς εἰσόδους τῶν ἐκκλησιῶν, ὅπως ἐγένετο καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐκεῖ ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβασμ. Δημητριάδος, ὅτε τὸ κράτος ἀπέστειλε τρεῖς ἐνόπλους φρουρούς).

Πλὴν ὁμως οἱ Ὁρθόδοξοι ἐκπρόσωποι μετέχουν μόνον εἰς τὰ συζητήσεις καὶ συναντήσεις, ὄχι ὁμως πλέον (καὶ τοῦτο κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἐνεκα τῆς κατανοήσεως τῶν σχετικῶν ἀπαγορευτικῶν ἱεροκανονικῶν διατάξεων) εἰς τὰς συμπροσευχάς. Ὁ δὲ π. Γρηγόριος ἠρνήθη κάθε συμμετοχὴν αὐτοῦ εἰς συμπροσευχὰς καὶ ὅποτε οἱ λοιποὶ παριστάμενοι ἤρχιζον νὰ προσεύχωνται μὲ προτεταμένας ἢ ἐκτεταμένας τὰς χεῖρας, ἐκείνος παρέμενεν σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος, ἔχων κάτω τὰς χεῖρας εἰς ἑνδειξιν μὴ συμμετοχῆς. Τὸ αὐτὸ καὶ ὁ ἕτερος Πρεσβύτερος ὅστις ἀντεκατέστησε τοῦτον διὰ τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ Συνεδρίου, ὅπερ ἔλαβε χώραν εἰς τὴν νῆσον τῆς Παπούα. Ἐν κατακλειδί, ἔθεσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἱ. Συνόδου δι' ἐπιβολὴν ἐπιτιμίου ἐὰν κριθῇ ὅτι δὲν ἔπραξεν ὀρθῶς.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος δὲν ἐπέβαλεν ἐπιτίμιον, ἀλλ' ἀπεφάσισεν τὰ ἀκόλουθα:

α) Ἐφ' ὅσον ἡ συμμετοχὴ εἰς τὰς μηνιαίας συνεδριάσεις τοῦ φόρουμ εἶναι ὑποχρεωτικὴ, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἰνδονησιακῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (ΙΟΕ) νὰ περιορίζωνται αὐστηρῶς εἰς τὴν συμμετοχὴν μόνον τῶν συζητήσεων καὶ συναντήσεων μετ' ἐκπροσώπων τῶν ἀρχῶν.

β) Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ΙΟΕ, ἀκόμη καὶ οἱ λαϊκοί, νὰ μὴ συμμετέχουν, ὄχι μόνον εἰς οὐδεμίαν συμπροσευχὴν, ἀλλ' εἰς οὐδεμίαν ἔστω καὶ σιωπηρὰν τελετὴν ἢ δρώμενον τελούμενον κατὰ τὰς συναντήσεις.

γ) Εἰς τὰς δημοσιεύσεις τῆς ΙΟΕ διὰ τὰς συναντήσεις νὰ ἀναφέρεται ρητῶς ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι ἐκπρόσωποι δὲν συμμετεῖχον εἰς οὐδεμίαν συμπροσευχὴν.

δ) Ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει ὀλοκληρωθῆ εἰσέτι ἡ ἰνδονησιακὴ μετάφρασις τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου, ὁ Σεβασμιώτατος Δημητριάδος ἀνέλαβε νὰ ἀποστείλῃ πρὸς τοὺς Ἰνδονησίους ἀδελφούς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τοὺς ἀπαγορεύοντας τὰς συμπροσευχὰς πρὸς μετάφρασιν κατὰ προτεραιότητα.

5. Συνεζητήθη ἐπιστολὴ τῶν Γ.Ο.Χ. Γεωργίας ἀναφορικῶς πρὸς τὴν χειροτονίαν τοῦ Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Ἰκαρτὰ κ. Σίμωνος διὰ τὴν Ν. Ὀσσετίαν καὶ ὠρίσθη τριμελὴς Ἐπιτροπὴ Ἀρχιερέων πρὸς περαιτέρω συζήτησιν μετ' αὐτῶν, διὰ τὴν ἀναζήτησιν λύσεως εἰς τὸ τεθὲν ζήτημα.

6. Ἐνεκρίθη σχέδιον Εὐχῆς ὑπὲρ τῆς Εἰρήνης τοῦ κόσμου, πρὸς χρῆσιν ὑπὸ τοῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ ἡμῶν, ἐνεκα τῆς τεταμένης καταστάσεως παγκοσμίως. Ἡ Εὐχὴ αὕτη θὰ δημοσευθῇ εἰς τὴν τελικὴν αὐτῆς μορφήν.

7. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀντεμετώπισε καὶ ἕτερα ἅτινα ζητήματα τρεχούσης φύσεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

«Ἐθνῶν κήρυκας καὶ φωστῆρας τρισμέγιστος»

Οσιολ. Ιερομ. Χρυσοστόμου Σίδερη

Χαῖρε Παῦλε παμφίλτατε, καὶ κήρυξ τῆς πίστεως, καὶ διδάσκαλε τῆς οἰκουμένης

Αναλαμβάνοντας τὴν διακονία τοῦ λόγου, ὁμολογῶ ὅτι μέ συνέχει ἔντονη ἀμηχανία καὶ δέος. Αὐτό συμβαίνει διότι ὁ λόγος δέν ἀφορᾷ ἕναν συνήθη ἄνθρωπο, ἔστω σπουδαῖο καὶ ἐπιφανή, βασιλέα ἢ σοφό. Ἀφορᾷ ἕναν οὐρανοβάμωνα ἄνθρωπο καὶ ἐπίγειο ἄγγελο, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ὑποκλίνονται ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὁ ὁποῖος «ὡς πτηνὸν τὴν οἰκουμένην ἔδραμε» κατὰ τὸν ἱερόν Χρυσόστομον καὶ ἀνεδείχθη σέ ἀκάματο ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ λόγος εἶναι γιὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, τὸν ἰδρυτὴ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν, τὸν ὁποῖον χοϊκὴ γλῶσσα δέν μπορεῖ νά ἀνυμνήσει ἐπαξίως. Ἐπικαλούμενος λοιπὸν τίς εὐχές τῆς σεπτῆς ἱεραρχίας καὶ τοῦ ἱεροῦ μας κλήρου, θά ἀποτολμήσω μία προσέγγιση στὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργο τοῦ κορυφαίου αὐτοῦ ἀποστόλου τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Α. Σύντομη βιογραφία τοῦ ἀποστόλου Παύλου

Οἱ περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὸν βίο τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἀντλοῦνται ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων καὶ ἀπὸ τίς ἐπιστολές του. Ἐν συγκρίσει μέ ὁποιοδήποτε ἄλλο πρόσωπο τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς, γιὰ τὸν Παῦλο ὑπάρχουν οἱ περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράση του.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γεννήθηκε στὴν Ταρσό τῆς Κιλικίας μεταξὺ τῶν ἐτῶν 5 καὶ 15 μ.Χ. ἀπὸ εὐποροὺς Ἰουδαίους γονεῖς τῆς φυλῆς Βενιαμίν. Ὀνομάστηκε Σαούλ, ἀλλὰ ἔχοντας καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ Ῥωμαίου πολίτη, ἔφερε καὶ τὸ ὄνομα Παῦλος. Κατὰ τὸ ἐπάγγελμα ἦταν σκηνοποιός. Ἐτυχε ὑψηλῆς θύραθεν παιδείας μέσα στό ἀξιόλογο ἑλληνιστικὸ πνευματικὸ κλίμα τῆς Ταρσοῦ, γεγονός πού συνετέλεσε πολὺ στὴ διαμόρφωση τῆς πολὺπλευρῆς προσωπικότητάς του.

Ὁ Παῦλος ἀνῆκε στὴν αἵρεση τῶν Φαρισαίων καὶ σπούδασε τὴ ραββινικὴ θεολογία καὶ τὰ νομικὰ γράμματα γιὰ μία δεκαπενταετία περίπου «παρὰ τοὺς πόδας»¹ τοῦ ὀνομαστοῦ νομοδιδασκάλου Γαμαλιήλ. Ὁ νεαρός Φαρισαῖος, «ζηλωτὴς ὑπάρχων τοῦ Θεοῦ»² ἔδειξε ιδιαίτερη φροντίδα γιὰ τὴ διάσωση τῆς θρησκείας του, τὸν ἰουδαϊσμό. Παρασυρμένος ἀπὸ τὸν ὑπέροτρο ζῆλο του, πού ἔφτανε μέχρι φανατισμοῦ καὶ τὸ μῖσος του κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, συμμετεῖχε συνευδοκῶν στὸν διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατον τοῦ πρωτομάρτυρα Στεφάνου. Ἐπειτα, «ἐλυμαίνετο τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τοὺς οἶκους εἰσπορευόμενος, σύρων τε ἄνδρας καὶ γυναῖκας παρεδίδου εἰς φυλακὴν»³ καὶ «ἔτι ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου»⁴ αὐτόκλητος ἔλαβε τὴν ἔγκριση ἀπὸ τὸν τότε ἰουδαῖο ἀρχιερέα νά τεθεῖ ἐπικεφαλῆς ἀποσπάσματος μέ σκοπὸ νά συλλάβει τοὺς Χριστιανούς τῆς

Δαμασκοῦ καὶ νά τοὺς σύρει δεμένους στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὀδεύοντας ὁμῶς πρὸς τὸν τόπο τῆς μεγάλης τοῦ ἀνομίας δέν κατανοοῦσε ὅτι στὴν πραγματικότητα ὠδεύε πρὸς τὴν μεγαλύτερη στιγμή τῆς ζωῆς του. Ἐνῶ νόμιζε ὅτι καταδίωκε, στὴν πραγματικότητα κατεδίωκετο ἀπὸ τὸ ἄμετρο ἔλεος καὶ τὸ προαιώνιο σχέδιο τοῦ Κυρίου. Πράγματι, ἡ Θεοφάνεια πού ἔζησε κατὰ τὴν ὁδὸ πρὸς τὴν Δαμασκὸ τὸν συνεκλόνησε βαθύτατα καὶ ἀπετέλεσε τὸ σημεῖο καμπῆς γιὰ τὴν μετέπειτα πορεία του. Ὁ Παῦλος διὰ τῆς Θεῆας φωνῆς «Σαούλ! Σαούλ, τί με διώκεις;»⁵ καὶ «ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις»⁶ εἶχε πλέον κατακτηθεῖ ἀπὸ τὸν Χριστό. Τρεῖς ἡμέρες μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονός βαπτίστηκε χριστιανός καὶ ἔθεσε ὀλόψυχα τὸν ἑαυτὸ του στὴν διακονία τῆς Ἐκκλησίας. Ποῖός μποροῦσε νά φανταστῆ, ὅταν λιθοβολοῦσαν τὸν Στέφανο, ὅτι μέσα σ' ἕνα χρόνο ὁ διώκτης του θά ἐρχόταν νά πάρει τὴ θέση του, γιὰ νά φέρει σέ νικηφόρο τέραμα αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο ἐκεῖνος θυσιαζόταν! Γι' αὐτὸ θά πεῖ ἀργότερα ὁ ἱερός Αὐγουστίνος: «Χωρὶς τὴν προσευχὴ τοῦ μάρτυρος Στεφάνου, ἡ Ἐκκλησία δέν θά εἶχε τὸν Παῦλον»⁷.

Ἐπειτα ἀπὸ μία ἐπιμελὴ προετοιμασία, ἀνέλαβε παρὰ Κυρίου τὸ ἔργο τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῶν ἐθνικῶν, δηλαδή τῶν μὴ-Ἰουδαίων εἰδωλολατρῶν.

Πραγματοποίησε συνολικὰ τέσσερις ἀποστολικές περιοδεῖες, ἐν μέσω συνεχῶν κινδύνων καὶ πειρασμῶν, στὴν τελευταία ἐκ τῶν ὁποίων ἔφτασε μέχρι τὴν Ἰσπανία. Οἱ πρώτες τρεῖς ἐξ αὐτῶν περιγράφονται μέ λεπτομέρειες στό βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων καὶ καλύπτουν ἀποστάσεις ἄνω τῶν τεσσάρων χιλιάδων χιλιομέτρων (χωρὶς νά συμπεριληφθεῖ ἡ τέταρτη περιοδεία). Συμμετεῖχε στὴν πρώτη σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀποστολικὴ Σύνοδο τῶν Ἱεροσολύμων τὸ 48 μ.Χ. Συνέγραψε πληθῆς ἐπιστολῶν

μέ θεολογικὸ καὶ ποιμαντικὸ περιεχόμενο, δεκατέσσερις ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται μέχρι τίς ἡμέρες μας καὶ ἀποτελοῦν τὰ πρώτα γραπτὰ μνημεῖα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Συνελήφθη δύο φορές ἀπὸ τίς ρωμαϊκές ἀρχές καὶ κατὰ τὴν δευτέρη ὑπέστη τὸν διὰ ξίφους μαρτυρικὸ θάνατον, ἐπὶ αὐτοκράτορα Νέρωνα, πρὸς τὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 60 μ.Χ.

Β. Ἡ θαυμαστὴ μεταστροφή στὴν Πίστη τοῦ Χριστοῦ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὑπῆρξε θεόκλητος καὶ θεοδιδάκτος στὴν Πίστη. Παρότι πολυγραφοτάτος καὶ ὁ πλέον ἐνθερμος κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου, δέν ἀνῆκε στὴ χορεία τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, οὔτε συναναστράφηκε τὸν Κύριο κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς ἔνσαρκο παρουσία Του. Δέν ἐγίνε Χριστιανός ἀπὸ τὴν πειθῶ κάποιου ἄλλου ἀποστόλου ἢ ἐργάτη τῆς Πίστεως, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπεκαλύφθη καὶ τὸν προσκάλεσε στὴν Ἐκκλησία Του καὶ στό ἀποστολικὸ ἀξίωμα. Ὁ ἴδιος, δηλώνοντας αὐτὴ τὴν πραγματικότητα, συνηθίζει

νά προλογίζει τις ἐπιστολές του συστηνόμενος ὡς «κλητὸς ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ»⁸ ἢ «ἀπόστολος οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, οὐδὲ δι' ἀνθρώπου, ἀλλὰ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ»⁹ καὶ ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Θεὸς τὸν προὐρίζε γιὰ ἀπόστολο τοῦ Εὐαγγελίου «ἐκ κοιλίας μητρὸς»¹⁰ του.

Τὸ γεγονός τῆς μεταστροφῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου κατὰ τὴν πορεία πρὸς τὴ Δαμασκὸ ἔχει ἀποτελέσει ἀντικείμενο ἐπισταμένης μελέτης ἀπὸ ἐρευνητῆς πού προσπάθησαν, μὲ ὀρθολογικά κριτήρια ἀλλὰ καὶ σκοτισμένη διάνοια, νά ἐξηγήσουν τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀλλαγὴ. Αὐτὲς ὅμως οἱ ἐρμηνευτικὲς ἀπόπειρες δὲν ἀντέχουν στὸ φῶς μίας ἐνδελεχοῦς ἐξέτασης τῶν προϋποθέσεων τους μὲ ἀποτέλεσμα τὰ συμπεράσματα τούς νά μὴν πείθουν. Γι' αὐτὸ, ὁ διαβόητος μεταξὺ τῶν ὀρθολογιστῶν, γερμανὸς προτεστάντης θεολόγος Φερδινάνδος Βαυρ, ἀναγκάστηκε νά ὁμολογήσει ὅτι «δί' οὐδεμίας ἀναλύσεως εἴτε ψυχολογικῆς εἴτε διαλεκτικῆς δύναται τις νά ἐπιτύχη τὴν βυθομέτρησην τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνεργείας, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Σαοῦλ τὸν Υἱὸν του».

Τὸ πλέον ὅμως συγκλονιστικὸ, πού ἀπὸ μόνο του ἀποδεικνύει τὴν Θεῖα προέλευση τῆς ριζικῆς ἀλλοίωσης τοῦ Παύλου, εἶναι ὅτι μετὰ τὴν ἀποκάλυψη τῆς Δαμασκοῦ καὶ τὴν οὐσιαστικὴ του μετάνοια, ἦταν καθόλα ἔτοιμος νά διαδώσει τὴ νέα διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου χωρὶς νά τὴν ἔχει γνωρίσει ἢ ἔστω ἀκούσει στὸ παρελθόν, πρᾶγμα ἄλλωστε πού ἔκανε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή κηρύσσοντας τὸν Χριστὸ σὺν ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς. Ὁ Παῦλος κατενόησε ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς μία καινούργια διδασχὴ ἢ ἠθικὴ, ἀλλὰ ἡ καινούργια Ζωή, ἡ νέα Δημιουργία. «Ὡστε εἰ τις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα»¹¹, θά γράψει ἀργότερα. Ἀπὸ τότε καὶ μετὰ, οὐδέποτε ταλαντώθηκε ἢ ἀμφέβαλλε γιὰ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποκαλυπτικῆς ἐμπειρίας του, ἀλλὰ παρέμεινε ἀμετακίνητος στὴν Πίστη καὶ στὸ ἔργο πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Κύριος μέχρι τὸ τέλος τῆς ἐπιγείου ζωῆς του. Ὁ Πάνσοφος Θεὸς εἶχε μετατρέψει τὸν ζῆλο τοῦ Παύλου γιὰ τὸν ἰουδαϊκὸ Νόμο, σὲ ζῆλο γιὰ τὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτὸς ὁ ἱερός πόθος τῆς μεταδόσεως τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος στοὺς συνανθρώπους του συνέχει σὲ ὅλη τὴν μετέπειτα ζωὴ του. Ζεῖ διαρκῶς ἔκτοτε μὲ ἰσχυρότατη τὴν συναίσθηση τῆς ὀφείας του ἀποστολῆς. «Ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται. Οὐαὶ δέ μοι ἐστίν, ἐάν μὴ εὐαγγελίζομαι»¹². Τόσο ἔντονη ὑπῆρξε ἡ συναίσθηση τῆς ἀποστολῆς του, ὥστε πλέον οἱ λέξεις «Παῦλος», «ἀπόστολος» καὶ «ἱεραποστολή» νά καταστοῦν σὺν συνειδήσεσι τῶν χριστιανῶν πνευματικὰ ταυτόσημες.

Τὸ κύρος τῆς ἀποστολικῆς ιδιότητος τοῦ Παύλου οὐδέποτε ἀμφισβητήθηκε ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους μαθητῆς τοῦ Κυρίου. Ὅπως μας πληροφορεῖ ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος στὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴ του¹³, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια μετὰ τὴν ὄπτασίαν τῆς Δαμασκοῦ ἐπισκέφθηκε τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ συνάντησε τοὺς ἀποστόλους, δὲν ζήτησε τὴν ἔγκριση ἢ τὴν ἀδείαν τους γιὰ νὰ κηρύττει τὸν Χριστὸ, παρὰ μόνο τὴν ἐπιβεβαίωση ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς διδασκαλίας του συμφωνεῖ μὲ ἐκεῖνο τῶν ἄλλων ἀποστόλων ὥστε νά ἐλεγχθῆ μήπως τυχόν κοπιᾶζει ἄδικα. Οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι καὶ μάλιστα «οἱ δοκοῦντες στῦλοι εἶναι»¹⁴ Πέτρος, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, πείστηκαν ἀπολύτως γιὰ τὴν χάρι πού εἶχε δώσει ὁ Θεὸς στὸν Παῦλο καὶ συμφώνησαν νὰ

κηρύττουν, αὐτοὶ μὲν κυρίως στοὺς Ἰουδαίους, ὁ δὲ Παῦλος στοὺς ἐθνικούς.

Γ. Ἡ προσωπικότητα καὶ οἱ ἀρετὲς τοῦ ἀποστόλου Παύλου

Εἶναι γεγονός ὅτι τὸ κολοσσαῖο ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς τῶν ἐθνῶν πού ἀνέλαβε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στέφθηκε μὲ ἐπιτυχία «ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι Χριστῷ»¹⁵, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος. Δεν θὰ πρέπει ὅμως νά λησμονοῦμε ὅτι ὁ ἀνθρώπινος παράγοντας, πού συμπεριλαμβάνει τὶς ἐμφυτεῖς καὶ ἐπίκτητες ἱκανότητες, σὲ καμία περίπτωση δὲν παραθεωρεῖται, οὔτε καὶ ἐκμηδενίζεται ἀπὸ τὸν Θεὸν παράγοντα, ὁ ὁποῖος ἐν τέλει κατευθύνει τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία. Ὁ ἀσύλληπτος πλοῦτος τῶν θύραθεν καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων του Παύλου ἀποτελεῖ ἀντικείμενον μελέτης ὄχι μόνο τῶν πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τῶν μεγαλυτέρων πανεπιστημίων τοῦ κόσμου μέχρι τὶς ἡμέρες μας, μὲ ἀναρίθμητες ἐργασίες ἐπάνω στὴ δράση καὶ τὸ ἦθος τοῦ Ταρσέως ἀποστόλου.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀποτελεῖ ἀδιαμφισβήτητα τὴν σημαντικότερη προσωπικότητα τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς. Σύμφωνα μὲ τὸν διαπρεπῆ θεολόγο καὶ καθηγητὴ πανεπιστημίου Παναγιώτη Τρεμπέλα, ὁ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ἀποστόλους κοπιᾶσας ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος εἶχε μίαν ξεχωριστὴ καὶ πολυσχιδὴ προσωπικότητα πού διακρινόταν ἀπὸ ἰσχυρὴ κρίση καὶ ἀντίληψη, πύρινη καρδιά, ἀκατάβλητη δραστηριότητα, χαλύβδινη θέληση, συναίσθηματικὴ φύση, ὀξεία ἠθικὴ παρατηρητικότητα, ἐτοιμότητα καὶ εὐστροφία, δημιουργικότητα καὶ πρωτοτυπία, σπάνια ὀργανωτικὴ ἱκανότητα καὶ δεξιότητα τοῦ ἄρχειν καὶ κυβερνᾶν καὶ μὲ λίγες λέξεις ἀσυνήθιστο πλοῦτο διανοητικῶν καὶ πνευματικῶν προσόντων πού ἀπέδειξαν τὸν Παῦλο πραγματικὰ μεγαλοφυῆ Ἀπόστολον, ἐξ ὀλοκαπλήρως ἀφωσιωμένο στὴν ἀποστολήν του καὶ καταπληκτικὸ στὴν πολυετή, ἀκαταπόνητη καὶ ἐξόχως καρποφόρα δράση του.

Ἐάν ὅμως τὰ χαρίσματα τοῦ ἀποστόλου ὑπῆρξαν τόσο μεγάλα καὶ ἔκτακτα, τί ἄραγε μπορεῖ νά πεῖ κανεὶς γιὰ τὶς ἀρετὲς του; Ποιὰ γλώσσα εἶναι ἱκανὴ νά ἐξυμνήσει δεόντως τὸν πλοῦτο τῆς καρδιάς τοῦ σκηνοποιοῦ ἀπὸ τὴν Ταρσό; Ὁ ἀπόστολος Παῦλος κατόρθωσε νά ἀνέλθει στὴν κλίμακα τῶν ἀρετῶν καὶ νά φτάσει στὴν κορυφὴ ζώντας μέσα στὸν κόσμον, ἀνάμεσα σὲ καθημερινὲς μέριμνες καὶ πειρασμούς. Διῆγε ἡσυχαστικὸ τρόπο ζωῆς περιβαλλόμενος ἀπὸ ἀνθρώπους, κατάστασις ἡ ὁποία, στὴν μετα-ἀποστολικὴ ἐποχῇ, θά καταστῆ δυνατὴ μετὰ μεγάλης δυσκολίας μὲ τὸ αὐστηροῦ μοναστηριακοῦ βίου, μακριὰ ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς περισπασμούς. Τὸ βάθος τῆς ταπεινώσεώς του ὑπῆρξε μνημειώδες: «Ἄμαρτωλῶν πρῶτος εἰμι ἐγώ»¹⁶ βοᾷ ὁ ἴδιος. Ἐπίσης, οὐδέποτε ἐγκατέλειψε τὴν προσωπικὴ του ἄσκησι. Λέει χαρακτηριστικὰ: «ὑποπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι»¹⁷. Γιὰ αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες του κατέστη, κατὰ τὴν προαιωνία Βουλὴ τοῦ Θεοῦ, πραγματικὸ «σκεῦος ἐκλογῆς»¹⁸ καὶ «στόμα Χριστοῦ», «τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομα τοῦ ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων υἱῶν τε Ἰσραὴλ»¹⁹.

Ἡ πατερικὴ γραμματεία τῶν μετέπειτα αἰώνων κατ' ἐξοχὴν ἀναφέρεται στὸν Παῦλο ὡς πρότυπο ἀσκητικῆς τελειώσεως καὶ παράδειγμα πρὸς μίμησιν γιὰ ὅλους τοὺς χριστιανούς. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης, ἐπὶ παραδείγματι, στὸ περισπούδαστο ἔργο του «Κλίμακα» τοῦ βου αἰῶνα μ.Χ., ἀναφέρει-

ται συχνά στον Παῦλο καὶ τὸν ἀποκαλεῖ «ἐπίγειο ἄγγελο»²⁰ καὶ «μεγάλο μύστη τῆς ἀγάπης»²¹. Περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς πατέρες ὁμοῦ, διακρίνεται ὁ ἱερός Χρυσόστομος γιὰ τὴν ξεχωριστὴ ἀγάπη του στὸ ἐπὶ πρόσωπο τοῦ ἀποστόλου. Ὁ ἱερός πατήρ σέ ὅλη τοῦ τὴν ποιμαντικὴ καὶ κηρυκτικὴ δράση βρίσκεται σέ μία συνεχὴ πνευματικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Παῦλον. Ἐκτός τῶν ἑπτὰ ἐγκωμιαστικῶν ὁμιλιῶν του γιὰ τὸ πρόσωπό του, προστρέχει συνεχῶς, εὐκαίρως - ἀκαίρως, στὸν ταρσέα ἀπόστολο, λέγοντας: «δὲν παῦω νὰ ἀναφέρω συνεχῶς αὐτόν, καὶ ὡσάν εἰς κάποιον πρωτότυπον εἰκόνα προσβλέπων εἰς τὴν ψυχὴν του, ἐκπλήσσομαι ἀπὸ τὴν περιφρόνησιν τῶν παθῶν, τὴν ὑπερβολικὴν του ἀνδρείαν, τὴν θερμὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν Θεόν, καὶ σκέπτομαι, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἐπειδὴ ἠθέλησε κατόρθωσεν ὅλας τὰς ἐπί μερῶν ἀρετάς»²².

Κατέχοντας λοιπὸν ὁ Παῦλος ὅλον αὐτόν τὸν πνευματικὸν πλοῦτον τῶν ἀρετῶν, βρίσκεται σέ θέση νὰ ἀναφωνεῖ μὲ εἰλικρίνεια καὶ παρησια «τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;»²³. Γιὰ αὐτό, μέσα στὴν δυσχιλιετὴ πορεία τῆς Ἐκκλησίας, μονάχα αὐτὸς τολμᾷ νὰ θέτει τὸν ἑαυτοῦ παραδείγμα πρὸς μίμηση κατὰ πάντα καὶ νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας λέγοντας: «μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καὶ ἐγὼ Χριστοῦ»²⁴.

Δ. Ἡ δράση τοῦ Παύλου στὴν Ἀθήνα

Ἀνάμεσα στοὺς πολλοὺς ἐνδιάμεσους σταθμούς τῆς δευτέρας ἱεραποστολικῆς περιόδου τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἐξέχουσα θέση, ἰδιαίτερα γιὰ ἐμᾶς, ἔχει ἡ σύντομη παραμονὴ του στὴν πόλη τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ἔτος 51 μ.Χ. Ἡ Ἀθήνα, τὴν ἐποχὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἦταν ἓνα πολυπολιτισμικὸ σταυροδρόμι, κέντρο σοφίας καὶ πολιτισμοῦ. Ἦταν πόλος ἑλξης φιλοσόφων, σοφιστῶν, διανοητῶν, ποιητῶν καὶ λογοτεχνῶν. Πολλοὶ νέοι τὴν ἐπέλεξαν γιὰ νὰ σπουδάσουν κοντὰ στοὺς λίγους ἐναπομειναντες φιλοσόφους καὶ τίς σχολές τους. Ἡ πολυθεϊστικὴ θρησκευτικὴ παράμενε σημαντικό στοιχεῖο τῆς ζωῆς, ἀλλὰ εἶχε χάσει τὴν παλαιότερη αἴγλη τῆς καὶ εἶχε μετατραπεί σέ μία ξηρὴ τήρηση τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων.

Μέσα σέ αὐτὸ τὸ κλίμα τῶν πολλῶν ἀντικρουόμενων ρευμάτων, ἡ δράση τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἀντιμετώπιζε νέες προκλήσεις. Πῶς ὁ ταρσέας ἀλιεύς θὰ κατάφερνε νὰ κεντρίσει τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν τῶν ἐκλεπτυσμένων καὶ ἀπαιτητικῶν ἀκροατῶν πρὸς τὴν νέα Πίστη; Ἡ δυσκολία τοῦ ἐγχειρήματος ἀπέκτησε μεγαλύτερες διαστάσεις ἀπὸ τὴν στιγμὴ πού τὸ κήρυγμά του ἔτυχε τῆς προσοχῆς «τῶν Ἐπικουρείων καὶ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων»²⁵.

Οἱ Ἐπικουρεῖοι ἦταν ἀθεϊστές καὶ ἀμφισβητικὲς τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἐνῶ οἱ Στωϊκοὶ εἶχαν πανθεϊστικὲς ἰδέες καὶ πρέσβευαν μία παγκόσμια παναδελφότητα. Ἀμφοτέρων δὲ ἡ σκέψη ἦταν φιλοσοφικὰ δομημένη καὶ τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ αὐτὴ τοῦ Παύλου.

Γιὰ νὰ ὑπερβῆ αὐτὲς τίς δυσκολίες, ὁ ἐφευρετικὸς ἀπόστολος ἀποφάσισε νὰ μιλήσει στοὺς ἀκροατὲς του σύμφωνα μὲ τίς προσλαμβάνουσες παραστάσεις τους. Δὲν ἐπιχειρηματολόγησε μὲ ἀναφορὲς στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἀλλὰ ἀξιοποίησε στοιχεῖα τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφικῆς παράδοσης, ἢ ὅποια κυριαρχοῦσε στὴ σκέψη τῶν Ἀθηναίων. Γιὰ παραδείγμα, ἡ φράση «τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν»²⁶, πού σημαίνει «αὐτοῦ δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ εἴμαστε γένος», ἀνήκει στὸν ἀρχαῖο ποιητὴ καὶ ἀστρονόμο

Ἄρατο. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ὁ Παῦλος δὲν ἀποπειράθηκε νὰ παρουσιαστῆ ὡς φιλόσοφος, καθότι δὲν ἦταν φιλόσοφος ἀλλὰ ἀπόστολος. Αὐτὸ πού ἐπέδιωσε ἦταν νὰ βρεῖ ἕναν τρόπο ἐπικοινωνίας μὲ τὸ συγκεκριμένο ἀκροατήριον, προσαρμόζοντας, ὄχι ὁμοῦ καὶ ἀλλοιώνοντας, τὸ κήρυγμα στὶς ἀνάγκες τους. Ἐφηροῦζε δηλαδὴ αὐτὸ πού ἀργότερα θὰ γράψει: «πᾶσιν ἑμαυτὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω»²⁷ καὶ «τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω»²⁸. Γιὰ τὸν Παῦλο, τὰ πάντα, εἴτε προέρχονταν ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ περιβάλλον, εἴτε ἀπὸ τὸ ἰουδαϊκὸ, ἐντάσσονταν στὸ σχέδιό του νὰ γνωστοποιήσῃ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ σέ ὅλον τὸν κόσμον. Βέβαια, οἱ «συζητητὲς τοῦ αἰῶνος τούτου»²⁹ δὲν συνέλαβαν τὴν δύναμη τοῦ κηρύγματος του, διότι αὐτὸ βασίζονταν στὴν «μωρία»³⁰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ δυσπαράδεκτον τῆς Ἀναστάσεως. Ὅμως, ὁ σπόρος τῆς Πίστεως ρίζωσε σέ ὀρισμένους πού προσκολλήθηκαν στὸν ἀπόστολο, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ πλατωνικὸς φιλόσοφος Ἰερόθεος, πρῶτος ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὁ μαθητὴς του Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ἡ Δάμαρις καὶ μερικοὶ ἄλλοι. Αὐτοὶ ἀπέτελεσαν τὴν πρώτη τοπικὴ Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν.

Ε. Ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου στὴ σημερινὴ ἐποχὴ

Πλησιάζοντας στὸ τέλος τῆς σημερινῆς ταπεινῆς προσέγγισης τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν, ἀξίζει καὶ πρέπει νὰ γίνῃ ἀναφορὰ στὴν ἀπήχηση τοῦ λόγου τοῦ ἀποστόλου Παύλου στὴ σημερινὴ ἐποχὴ, μία ἐποχὴ «πεπληρωμένη ψεύδους καὶ ἀπάτης», ὅπου «λαλεῖται τὸ ψεῦδος ἀφ᾽ ὧς, ἢ δὲ ἀλήθεια συγκεκριμένη»³¹, ἐνῶ ἡ «προδοτικὴ σιγὴ ἀλλὰ καὶ ἀγαστὴ συμφωνία καὶ ἐνοχὸς συστοιχία»³² τῆς πλειοψηφίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων μὲ τὴν φοβερὴ καὶ θεομάχο οἰκουμηνιστικὴ αἵρεση ἔχει κυριολεκτικῶς σαρώσει τὰ πάντα. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προεἶδε αὐτὴ τὴν ἐξέλιξη καὶ γιὰ αὐτὸ προειδοποίησε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου στὴν περιφρημὴ ὁμιλία του στὴν Μίλητο ὡς ἐξῆς: «Προσέχετε λοιπὸν στὸν ἑαυτὸν σας, πῶς θὰ ζήτε. Προσέχετε δὲ πῶς θὰ φέρεσθε καὶ τί θὰ διδάσκετε εἰς ὅλον τὸ πνευματικὸν σας ποίμνιον, στὸ ὁποῖον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σας ἔβαλε ἐπισκόπους, νὰ ποιμαίνετε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ Κύριος ἀπέκτησε μὲ τὸ αἷμα του. Διότι ἐγὼ γνωρίζω τοῦτο ὅτι μετὰ τὴν ἔλευσίν μου αὐτὴν καὶ τὴν ἀναχώρησιν θὰ εἰσέλθουν μετὰ ξύ σας ψευδοδιδάσκαλοι καὶ αἰρετικοί, σάν ἀγριοὶ λύκοι, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ λογαριάζουν καθόλου τὰ λογικὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ θὰ προσπαθοῦν νὰ τὰ παρασύρουν εἰς τὰς πλάνας των καὶ νὰ τὰ κατασπαράξουν ψυχικῶς. Καὶ ἀπὸ σας τοὺς ἴδιους θὰ ἐγερθῶν ἐγωπαθεῖς ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι θὰ διδάσκουν διεστραμμένας καὶ ψευδεῖς διδασκαλίας, διὰ νὰ ἀποσποῦν τοὺς μαθητὰς ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον τῆς σωτηρίας καὶ νὰ τοὺς παρασύρουν μὲ τὸ μέρος των ὡς δικούς των ὁπαδούς»³³.

Γιὰ αὐτό, σέ ἄλλα σημεία τοῦ συγγραφικοῦ του ἔργου ἐπαινεῖ τοὺς τηρητὲς τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων λέγοντας: «ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μένησθε καὶ καθὼς παραδῶκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε»³⁴ καὶ προτρέπει μετ' ἐπιτάσεως: «στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν»³⁵. Ἡ ἀριθμητικὴ ἐνδεχομένως ὑπεροχὴ τῶν ἀστοχοῦντων περὶ τὴν πίστη καὶ τὴν παράδοση δὲν λανθάνει τῆς προσοχῆς τοῦ ἀποστόλου, οὔτε θίγει τὴν ἀλήθεια τῆς Πίστεως, μάλλον δὲ ἐπιβε-

βαιώνει τό προαίωμα σχέδιο του Θεού: «Βλέπετε γὰρ τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοί, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς, ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς κατασχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα κατασχύνῃ τὰ ἰσχυρὰ, καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ, ὅπως μὴ καυχῆσθαι πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ»³⁶.

Ἐξάλλου, ὁ Θεῖος Διδάσκαλος τοῦ Παύλου καὶ Θεὸς ἡμῶν μας διαβεβαιώνει: «μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν πόνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν»³⁷.

1. Πραξ. 22, 3 - Συμφωνία μετὴν παράδοσης, οἱ μαθητὲς κάθονταν στὸ δάπεδο πλάι στὸν διδάσκαλό τους.

2. Πραξ. 22, 3

3. Πραξ. 8, 3

4. Πραξ. 9, 1

5. Πραξ. 9, 4

6. Πραξ. 9, 5

7. Πραξ. 382

8. Α' Κορ. 1, 1

9. Γαλ. 1, 1

10. Γαλ. 1, 15

11. Β' Κορ. 5, 17

12. Α' Κορ. 9, 16

13. Γαλ. 2, 1-2

14. Γαλ. 2, 9

15. Φιλ. 4, 12

16. Α' Τιμ. 1, 15

17. Α' Κορ. 9, 27

18. Πραξ. 9, 15

19. Πραξ. 9, 15

20. Κλιμακα, Λόγος 25ος

21. Κλιμακα, Λόγος 30ος

22. Εἰς Γένεση, Ὀμιλία 11,5, PG53,95-96

23. Β' Κορ. 11, 29

24. Α' Κορ. 11, 1

25. Πραξ. 17, 18

26. Πραξ. 17, 28

27. Α' Κορ. 9, 19

28. Α' Κορ. 9, 22

29. Α' Κορ. 1, 20

30. Α' Κορ. 1, 18

31. Μέγας Βασίλειος

32. Ἡ Ἀποτειχισίς μου, Αρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Σπύρου, Σπέτσες 2008

33. Πραξ. 20, 28-30 (ἡ ἐριμνηστευτικὴ ἀπόδοσις ἀνηκεῖ στὸν Ἰωάννη Θ. Κολιτσάρα)

34. Α' Κορ. 11, 2

35. Β' Θεσ. 2, 15

36. Α' Κορ. 1, 26-29

37. Λουκ. 12, 32

Βιβλιογραφία καὶ Ἀναφορές

• Ἡ Καινὴ Διαθήκη μετὰ συνομόν ἐριμνηστευτικὴ ὑπὸ Π. Ν. Τρεμπέλα, ἔκδοσις τεσσαρακοστῆ ἔκτῃ, Ἀθήνα, Νοέμβριος 2001

• Κλιμαξ, Ὁσιὸν Ἰωάννου τοῦ Συναΐτου, ἔκδοσις Ἱεράς Μονῆς Παρακλήτου

• Εἰσαγωγή στὴν Καινὴ Διαθήκη, Τόμος Α', Χρήστος Βουλγαρίης, ἔκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

• Εἰσαγωγή στὴν Καινὴ Διαθήκη, Ἰωάννης Καραβόδοπουλος, Ὁστράκον, 2016

• Ἡ Ἀποτειχισίς μου, Αρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Σπύρου, Σπέτσες 2008

• Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο, Παρασκευὴ Τάτση, Διδακτορικὴ Διατριβή, Θεολογικὴ Σχολὴ ΑΠΘ, Θεσσαλονίκη 2008

• Διδάσκαλοι στὴν ἱστορίαν, Μαρία - Ἐλευθέρια Γιατράκη

• Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, Ἀπόστολος τῶν ἔθνων, πρωτ. Δημήτριος Νιάρης, Ἀρχύτας 2019

• Παῦλος: Ὁ Μέγας Ἀπόστολος τῶν ἔθνων, Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος - Καθηγητής.

Οἰκουμενιστικὴ Διάσκεψη στὴν Ἀθήνα

+Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος Κλήμεντος

Πρόσφατα, ἀπὸ 18 ἕως 20 Μαΐου 2025, πραγματοποιήθηκε Οἰκουμενιστικὸ Συνέδριο στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὴν «Ἐπιτροπὴ Διεθνῶν ὑποθέσεων» τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» (ΠΣΕ), τὸ ὁποῖο φιλοξένησε ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Ἐπρόκειτο γιὰ τὴν 60ῆ συνεδρίαση τῆς ἐν λόγω Ἐπιτροπῆς τοῦ «ΠΣΕ» ἀφιερωμένη στὴν Ἐπέτειο 100 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Διάσκεψη τοῦ 1925 στὴν Στοκχόλμη τῆς Σουηδίας τῆς «Ζωῆς καὶ Ἐργασίας», τοῦ Οἰκουμενικοῦ δηλαδὴ ἐκείνου Ὁργανισμοῦ ποὺ στόχευε στὴν ἐξάσκηση τοῦ «πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ» χωρὶς ἐνδιαφέρον καὶ συζήτηση γιὰ τὶς διαφορὲς πίστεως τῶν μελῶν «ἐκκλησιῶν» ποὺ συμμετείχαν.

Τότε, τὸ 1925, στὴν σύγκληση τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἐκείνου Συνεδρίου συμμετείχαν καὶ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι, γεγονός ἰδιαίτερης σημασίας γιὰ τοὺς Προτεστάντες ποὺ εἶχαν τὴν σχετικὴ πρωτοβουλία, ὥστε νὰ ὑπάρχει κατὰ τὴν ἀντίληψή τους διευρυνση πέρα καὶ ἐκτὸς τοῦ δικοῦ τους κόσμου (Ἰστοσελίδα «ΠΣΕ», Εἰδήσεις, 20-05-2025).

Ἦδη τότε, 1600 χρόνια μετὰ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τοῦ 325 στὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας, τὸ λανθασμένο σύνθημα τῶν πρωτεργατῶν στὴν Στοκχόλμη ἦταν: «μια Νίκαια γιὰ τὴν ἠθικὴ, γιὰ πρακτικὸ Χριστιανισμό». Ἡ ἔμφαση δινόταν στὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς χριστιανικῆς πίστεως σὲ φλέγοντα ζητήματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοῦ μεσοπολέμου.

Θεωρήθηκε, βάσει τοῦ Προτεστάντικου σκεπτικοῦ, ὅτι γιὰ νὰ ἀσκηθεῖ ἐπιρροὴ στὰ τεκταινόμενα παγκοσμίως χρειαζόταν ὄχι μεμονωμένη δράση ἐκάστης «ἐκκλησίας» ἐντὸς τῆς χώ-

ΣΤ. Ἐπίλογος

Ἐχοντας λοιπὸν ὅλον αὐτὸν τὸν πλοῦτο τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου διὰ μέσῳ τοῦ θεσπέσιου Παύλου, ἀς ἐγεροθούμε λοιπὸν καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀνάξιοι ἀπὸ τὸν λήθαργο τῶν παθῶν μας, ἀς συνέλθουμε ἐπὶ τῶ αὐτῶ ὡς ταπεινοὶ μαθητὲς αὐτοῦ τοῦ γίγαντα τοῦ Πνεύματος καὶ ἀς εὐχηθούμε ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ:

«Ἀλλὰ ταύτην αἰτησαί, ἔνδοξε Παῦλε, φυλάττειν τὴν καλὴν σου ὁμολογίαν, μεχρι τελευταίας ἀναπνοῆς, Ἀπόστολε καὶ διδάσκαλε τῶν Ἐκκλησιῶν.» (σύνθεση ἀπὸ τὰ ἀπόστιχα τοῦ ἔσπερινου τῆς εορτῆς).

ρας τῆς, ἀλλὰ κοινὴ δράση «ἐκκλησιῶν» σὲ εὐρύτερο πλαίσιο, παρὰ τὶς διαφορὲς σὲ ἐπίπεδο πίστεως.

Διὰ τοῦ τότε Λουθηρανὸ ἀρχιεπισκόπου Οὐψάλης Νάθαν Σόδερμπλομ ἀπευθύνθηκε κλήση γιὰ «πρακτικὴ συνεργασία» παρὰ τὶς ἐκκλησιαστικὲς διαφορὲς. Τὸ σκεπτικὸ τῶν ἑτεροδόξων καὶ τότε καὶ τώρα, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ πίστη καὶ τῶν ἐξ ὀρθόδοξων Οἰκουμενιστῶν, ἦταν καὶ εἶναι ὅτι ἡ ἐνότητα ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει, καὶ ὅτι μέσῳ τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως καὶ δεσμεύσεως ἡ ἐνότητα αὐτὴ ὀφείλει νὰ ἀναγνωρίζεται καὶ νὰ βιώνεται (Ἰστοσελίδα «ΠΣΕ», Εἰδήσεις, 20-05-2025).

Τὸ ἐντελῶς ἀνορθόδοξο αὐτὸ σκεπτικὸ ἔφθασε μέχρι σημείου διακηρύξεως ὅτι τὰ δόγματα φέρουν διαίρεση καὶ ἀρα ἡ ἔμφαση στὸν λεγόμενο «πρακτικὸ Χριστιανισμό» ἐνοποιεῖ.

Τὸ πρόβλημα ὅμως δὲν ἐγκεῖται στὸ τί οἱ Προτεστάντες πιστεύουν καὶ διακηρύσσουν.

Τὸ πρόβλημα ἐντοπίζεται στὸς Ὁρθόδοξους, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ

Διαγγέλματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1920 «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» εἶχαν ἤδη

ἀποδεχθεῖ προφανέστατες κακοδοξίες, οἱ ὁποῖες συνοψίζονται α) στήν ἀποδοχή τοῦ βαπτίσματος τῶν ἑτεροδόξων, καί β) στήν βούληση καί ἐπιθυμία γιά κοινή μαρτυρία καί διακονία μαζί τους στόν σύγχρονο κόσμο, δηλ. γιά συνεργασία καί συνάφεια, πρὸς ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τοῦ κόσμου τούτου. Δὲν χρειάζεται νὰ τονίσουμε ὅτι αὐτὲς οἱ ἀμάρτυρες θέσεις εἶναι τελείως ἀγνωστες καί ἀδιανόητες στήν ἱστορία, ζωὴ καί ἐμπειρία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στήν δυσχιλιετῆ πορεία τῆς.

Γι' αὐτὸ καί ἡ πρόσκληση ἐκ μέρους τοῦ Προτεσταντικοῦ κόσμου ἤδη ἀπὸ τὸ 1920 στήν Γενεύη καί μάλιστα τὸ 1925 στήν Στοκχόλμη γιά συνασπισμὸ σὲ Οἰκουμενικὸ σῶμα πρὸς ἀσκήση ἀπὸ κοινῶν συνεργασίας ἐπὶ πρακτικοῦ ἐπιπέδου (μεταγενέστερα στήν Ὁσφόρδη τὸ 1937), βρῆκε τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὲς κατάλληλα προετοιμασμένους ὡς πρὸς τὴν θετικὴ ἀνταπόκρισή τους.

Ὁ ἕτερος Οἰκουμενικὸς Ὄργανισμὸς «Πίστις καί Τάξις» πρὸς ἐξέταση τῶν θεμάτων πίστεως συνεστήθη ἐπίσης ἀπὸ τοῦ 1920 στήν Γενεύη μὲ συνέδρια-σταθμοὺς στήν Λωζάννη τὸ 1927 καί στὸ Ἐνδιμβούργο τὸ 1937, ἡ δὲ συγχώνευση τῶν δύο αὐτῶν Ὄργανισμῶν τὸ ἔτος 1948 στὸ Ἀμστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας ἀπάρτισε τὸ γνωστὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν».

Ἡ ὑφισταμένη πλέον «Ἐπιτροπὴ Διεθνῶν Ὑποθέσεων» τοῦ «ΠΣΕ» ἀποτελεῖ «κληρονομιά» τοῦ Ὄργανισμοῦ «Ζωὴ καί Ἔργασία» καί δίδει ἔμφαση στήν «ἀνάπτυξη τοῦ διεθνοῦς δικαίου» καί στήν ἐργασία «γιά δικαιοσύνη καί εἰρήνη στόν κόσμο» (Ἰστοσελίδα «ΠΣΕ», Εἰδήσεις, 20-05-2025).

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἦταν πού συγκάλεσε τὴν πρόσφατη Οἰκουμενικὴ Διάσκεψη στήν Ἀθήνα τὸν περασμένο Μάιο, 100 χρόνια μετὰ τὴν Διάσκεψη τῆς Στοκχόλμης, μὲ γενικὸ τίτλο: «Ἡ ὥρα γιά τὴν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ εἶναι τώρα» καί μὲ τὴν βαρύνουσα προοπτικὴ «ἀναζήτησης νέας δέσμευσης γιά τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας!» (Ἰστοσελίδα «ΠΣΕ», Εἰδήσεις, 19-05-2025).

Οἱ ἐργασίες ἐγίναν σὲ ξενοδοχεῖο τῶν Ἀθηνῶν καί ἄρχισαν μὲ δέηση ἀπὸ τὸν μητρ. Νέας Ἰωνίας καί Φιλαδελφείας Γαβριήλ. Ὁ μητρ. Φαναρίου Ἀγαθάγγελος ἀνέγνωσε χαιρετισμὸ τοῦ ἀρχιεπ. Ἰερωνύμου. Χαιρετισμοὺς ἀπηύθυναν ὁ τότε ὑπουργὸς Μετανάστευσης καί Ἀσύλου κ. Μάκης Βορίδης κ.ἄ. Τὸ συνέδριο ἀσχολήθηκε σύμφωνα μὲ προεξαγγελία περὶ αὐτοῦ, μὲ τὴν διερεύνηση γιά Οἰκουμενικὲς ἀπαντήσεις ὡς πρὸς τὶς ἀναδυόμενες παγκόσμιες τάσεις στὶς διεθνεῖς σχέσεις καί τὶς γεωπολιτικὲς ἐξελίξεις. (Ἰστοσελίδα «ΠΣΕ», Εἰδήσεις, 19-05-2025).

Εἶναι ἐμφανὲς ἀπὸ τὰ συνθηματολογικὰ κλισὲ γιά τοὺς σκοποὺς τῆς Διασκέψεως πού ἐνδεικτικὰ παραθέσαμε ὅτι καταβάλλεται προσπάθεια -χωρὶς βεβαίως οὐσιαστικὸ ἀντίκρισμα στήν πραγματι-

κότητα- νὰ προκληθεῖ ἐντυπωσιασμὸς ὅπως καί εὐρύτερο κοινωνικὸ ἐνδιαφέρον, πῶς μιὰ τέτοια Οἰκουμενικὴ Διάσκεψη συμβάλλει ἤθελον σηματοδοτῶν στήν διερεύνηση καί ἐπίτευξη ὑψηλῶν καί ἐπιθυμητῶν σκοπῶν. Στὴν πραγματικότητα ὁμως ἀπὸ μὲν πνευματικῆς πλευρᾶς σημειώνεται ἄλλο ἓνα Οἰκουμενιστικὸ ὀλισθήμα μὲ ἀνούσιο βερμπαλισμὸ, καί ἐπίσης λαμβάνουν χώρα θεωρίες καί πράξεις προωθήσεως τῆς Οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως· ἀπὸ δὲ κοινωνικῆς πλευρᾶς προξενεῖται ἀπλῶς θόρυβος κενὸς ὁποιοῦδήποτε οὐσιαστικοῦ περιεχομένου, ἐκτὸς ἀπὸ ἀναφορὰς γεωπολιτικῶν θεμάτων σύμφωνα μὲ τὴν κρατοῦσα δυτικὴ ἀντίληψη περὶ τῶν γεγονότων σὲ διάφορα σημεία τοῦ πλανήτη.

Στις 19/5, δευτέρη ἡμέρα τοῦ Συνεδρίου, ὁ κληρικὸς Νικόλαος Καζαριάν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἦταν ἰδιαίτερα ἀποκαλυπτικὸς στὶς Οἰκουμενιστικὲς του ὑπερβολές, γεγονός πού καταδεικνύει τὸ πόσο μεγάλη εἶναι ἡ αἰρετικὴ διάβρωση τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν. Ὑποστήριξε λοιπὸν τὴν ἀπὸ κοινῶν δράση τῶν Χριστιανῶν παρὰ τὶς δογματικὲς διαφορὰς τους, «σὲ ἓνα κόσμῳ πού ὑποφέρει», γεγονός πού παρέχει «κοινὴ μαρτυρία» ἐντὸς αὐτοῦ. Αὐτὸ τὸ «πρωτοποριακὸ βήμα» ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴ εὐθύνη θεμελιώνεται «στὸ μυστήριο τοῦ βαπτίσματος», σὸ ὁποῖο προφανῶς συμμετέχουν ἅπαντες, «καί στήν κοινὴ μας ὁμολογία γιά τὴν θυσιαστικὴ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ὅπως διακηρύχθηκε στήν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Νίκαιας» (Orthodox Times, 19-05-2025).

Ἐδῶ ἔχουμε ἐπιβεβαίωση τῶν κακοδοξιῶν τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, τὶς ὁποῖες ἀναφέραμε ἀνωτέρω.

Ὁ Καζαριάν συνέχισε: «οἱ παγκόσμιες συγκρούσεις καλοῦν τὴν Ἐκκλησία νὰ ἀνακτήσει τὸν προφητικὸ ρόλο». Ὅμως, θὰ ἐρωτούσαμε, ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία περὶ τῆς ὁποίας γίνεται αἴφνης λόγος ἐνώπιον διομολογιακοῦ ἀκροατηρίου στὰ πλαίσια τοῦ «ΠΣΕ»; Ἡ ἀσάφεια δηλώνει τὴν βαθύτερη κακόδοξη Οἰκουμενιστικὴ πεποίθηση ὅτι ὅλοι τους συναποτελοῦν αὐτὴ τὴν «Ἐκκλησία», ἐφ' ὅσον συμμετέχουν σὲ «ἓνα καί κοινὸ» βάπτισμα, τὸ ὁποῖο θεωροῦν ὅτι τοὺς εἰσάγει στήν πραγματικότητα τοῦ «Σώματος τοῦ Χριστοῦ», γι' αὐτὸ καί δύνανται νὰ παρέχουν «κοινὴ μαρτυρία» στόν κόσμο.

Ὁ Καζαριάν θεωρεῖ ὅτι «ὁ Οἰκουμενικὸς διάλογος προσφέρει ἐργαλεῖα συμφιλώσεως πού μποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν στὶς δικὲς μας κοινότητες... Τὸ οἰκουμενικὸ κίνημα μπορεῖ στήν πραγματικότητα νὰ εἶναι ἓνα ζωτικὸ μέσο μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς θεραπεύει ἀπὸ μέσα (ἐκ τῶν ἑνδον)».

Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὲς στήν βαθιὰ πλάνη τους θεωροῦν ὅτι ἡ συμμετοχὴ στήν Οἰκουμενιστικὴ διαδικασία τοὺς παρέχει χρήσιμα συμφιλωτικὰ ἐργαλεῖα γιά ἐφαρμογὴ στόν χῶρο τους, δηλ. ἐνότητος καί ἀγάπης, χωρὶς ὁμως Ἀλήθεια! Καί ὅτι τὸ κίνημά τους αὐτὸ παρέχει θεῖα θεραπεία ἐσωτερικὰ! Ὅμως, πρόκειται γιά διακήρυξη τῆς πνευματικῆς τους τυφλότητος, ἐφ' ὅσον δὲν δύνανται προφανέστατα νὰ διαχωρίσουν τὶς θεῖες Ἐνέργειες ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἢ τὶς δαιμονικὲς! Καί τότε πῶς δύνανται νὰ ποιμάνουν Ἐκκλησία Θεοῦ; Ἡ νὰ ὀδηγήσουν ἀπλανῶς τὸ ποίμνιό τους σὲ ὁδὸ σωτηρίας;...

Αλλά ποιᾶς σωτηρίας; Τέτοια ἔννοια καὶ τέτοια προβληματολογία δὲν ἀνευρίσκεται στὴν πρακτικῶς δραστήρια Οἰκουμενικὴ κίνηση. Οἱ θιασώτες τῆς ἀσχολοῦνται πυρετωδῶς καὶ ματαιῶς μὲ τὴν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων τοῦ κόσμου τούτου, τὰ ὁποῖα φυσικὰ ἀπλῶς περιγράφουν κατ' ἐπιλογὴν καὶ διεκτραγωδοῦν, χωρὶς ἀκόμη καὶ ἐπ' αὐτῶν νὰ μποροῦν νὰ προσφέρουν τὸ παραμικρὸ, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ κάποια ἀνθρωπιστικὴ βοήθεια, ὅπως θὰ μπορούσε ἄλλωστε νὰ πράξει ὁποιοσδήποτε ὀργανισμός.

Ὁ Καζαριὰν ἀπτόητος συνέχισε μὲ τὸ ἐρώτημα: «Τί μπορεῖ νὰ προσφέρει ἡ Ὀρθοδοξία σὲ αὐτὸ τὸ οἰκουμενικὸ ταξίδι; Α. Μιὰ πλούσια θεολογία τῆς κοινωνίας ὡς βάση τῆς χριστιανικῆς ζωῆς· Β. Μιὰ πνευματικὴ παράδοση πού δίνει προτεραιότητα στὴν θεραπεία τῆς καρδιάς (κάθαρσις) ὡς προϋπόθεση γιὰ συμφιλίωση· Γ. Τὴν διαρκὴ ἡγεσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὁποῖο ἔχει σταθερὰ ὑποστηρίζει τὸν διάλογο, τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια».

Ἡ «θεολογία τῆς κοινωνίας», ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε προσφιλὴ ἔννοια τοῦ μακαρίτου Ἰωάννου Ζηζιούλα, ἂν νοηθεῖ ὀρθοδόξως ἐφαρμόζεται μόνον ἐντὸς ὀρθοδόξου πλαισίου, ἐκτὸς τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λειτουργήσει. Ἄν πάλι νοηθεῖ κακοδόξως, μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς διευρυμένης ἐκκλησιολογικῆς θεωρήσεως, δίνει χῶρο στὴν ἀναπτύξη διαφορῶν νεφελωδῶν θεωριῶν γιὰ ἐνασχόληση εἰδημόνων, προωθώντας σαφῶς τὴν ἐδραίωση παγχριστιανικοῦ Οἰκουμενιστικοῦ φρονήματος. Αὐτὴ τὴν κατεύθυνση προφανῶς ὑπηρετεῖ ἡ ἀναφορά στὸ ὑπὸ κρίσιν κείμενο.

Ὁ δὲ λόγος γιὰ κάθαρση καρδιάς ὡς προϋπόθεση γιὰ συμφιλίωση δὲν ἔχει καμία σχέση καὶ καμία θέση στὰ Οἰκουμενιστικὰ δρώμενα. Ἀφορᾷ στὴν ἐν μετανοίᾳ ἐπίκληση τοῦ θείου ἐλέους γιὰ ἀνακάλυψη τῆς βαπτισματικῆς χάριτος ἢ ὁποῖα ἀπεκρύβη ἐξ αἰτίας σωρησέως ἐφαμάρτων παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν. Λειτουργεῖ δὲ μόνον ἐντὸς ὀρθοδόξου θεραπευτικοῦ πλαισίου, ἐντὸς τῆς λειτουργικῆς, εὐχαριστιακῆς καὶ πνευματικῆς παραδόσεως τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ ὁδηγεῖ πράγματι -ὅταν ἀσκηθεῖ ἐν ταπεινώσει καὶ ὑπακοῇ σὲ παθόντα τὰ θεία Πνευματικὰ πατέρα- σὲ κάθαρση καρδιάς πού φθάνει μέχρι τὴν «καύση» αὐτῆς ἀπὸ ἔλεος γιὰ κάθε πλάσμα καὶ γιὰ ὅλη τὴν κτίση. Τὸ νὰ συγχέεται ὁμως αὐτὴ ἡ ἱερὴ κατάσταση μέσα στὰ Οἰκουμενιστικὰ δρώμενα, ὅπου δὲν ἀνευρίσκεται ἴχνος ὀρθοδόξου ιδέας θεραπευτικῆς, ἐντελῶς προχειρῶς δικὴν συνθήματος γιὰ πρόκληση ἐντυπώσεων, εἶναι σὰν νὰ

ρίπτονται οἱ μαργαρίτες σὲ μολυσμένο τόπο καὶ περιβάλλον! Ἀλλὰ τοῦτο δὲν προσεχνεῖ ἐντύπωση ἂν ἀναλογισθοῦμε τὸ μέγεθος τοῦ προαναφερθέντος πνευματικοῦ σκοτασμοῦ τῶν Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν μὲν θεωρητικῶς στοιχεῖα τῆς ἁγίας Ἑσχατοκτικῆς Παραδόσεως, χωρὶς ὁμως βαθύτερη ἐπίγνωση, γι' αὐτὸ καὶ μὲ εὐκολία συγχέουν τὰ ἀσυγγχτα.

Ὅσο γιὰ τὴν «διαρκὴ ἡγεσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» ὡς προσφορά τῆς Ὀρθοδοξίας στὸ Οἰκουμενικὸ ταξίδι, ὁμολογοῦμε ὅτι βρισκόμαστε πρὸ ἐκπλήξεως μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τῶν Οἰκουμενιστῶν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως! Ἡ σπουδὴ τους νὰ προβάλλουν τὴν νεόκοπη ἐκκλησιολογικὴ τους κακοδοξία περὶ τοῦ δήθεν «Πρωτείου» τῆς ἔδρας τους καὶ τοῦ Προκαθημένου τους ὡς «Πρώτου ἄνευ ἰσων», τοὺς ὠθεῖ σὲ σχετικῆς ἀναφορῆς ἀκόμη καὶ σὲ Οἰκουμενιστικὰ «φόρα»! Ὅμως, ἂν οἱ Ὀρθόδοξοι στὴν πλειονότητά τους δὲν δέχονται τέτοιο «Πρωτεῖο» καὶ πολὺ ὀρθῶς κάνουν, οἱ Οἰκουμενιστῆς τοῦ Φαναρίου ἐλπίζουν ὅτι θὰ συγκινήσουν τοὺς Προτεστάντες ἐταίρους τους μὲ τέτοιου εἴδους θεωρίες, ἐνῶ ἐκεῖνοι εἶναι περιώνυμοι γιὰ τὴν ἀπόρριψη τους κάθε εἴδους αὐθεντίας καὶ ἐπιβολῆς; Οἱ Προτεστάντες ἀλήθεια δραπέτευσαν κάποτε ἀπὸ τὸν ὑπερφίαλο Δυτικὸ Παπισμὸ γιὰ νὰ συναρτήσουν τώρα ἓνα Ἀνατολικὸ κακέκτυπο!...

Ὁ δὲ Καζαριὰν κατέληξε ὡς ἐξῆς τὴν διάτρητη εἰσήγησή του: «Ἡ ὀρθόδοξη συμμετοχὴ τὸ 1925 ἦταν σημαντικὴ ὄχι μόνον μὲ οἰκουμενικοὺς ὅρους, ἀλλὰ καὶ στὴν βαθύτερη ἐνασχόληση μὲ ζητήματα κοινωνικῆς ἠθικῆς, πολιτισμοῦ καὶ ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμο. Ἡ θεραπεία (τῶν διαιρέσεων;) δὲν ἔρχεται μὲσω τῆς ἀφοσιώσεως στὶς φατρίες μας, ἀλλὰ μὲσω τῆς πίστεως στὸν Χριστό. Εἴθε αὐτὴ ἡ ἑκατονταετηρίδα νὰ ἀνανεώσει τὴν ἀποφασιστικότητά μας νὰ συμβαδίζουμε, νὰ συνδιακονοῦμε καὶ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ νὰ γίνουμε ἓνα».

...(συνεχίζεται στο ἐπόμενο τεύχος)...

Ἀνεγνώσθη συγχωρητικὴ εὐχὴ εἰς τὸν π. Νικόλαον Δημαρᾶν

Τὸ ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς, 28-06/11-07-2025, εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ἀποστόλων Δάφνης κατὰ τὸ πέρας τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ, εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα τοῦ Ναοῦ, ὁ Σεβασμ. Μητρο. Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ἀνέγνωσε συγχωρητικὴν εὐχὴν εἰς

τὸν π. Νικόλαον Δημαρᾶν, εἰς ἔνδειξιν λήξεως τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀργίας καὶ συγχωρήσεως αὐτοῦ διὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντα ἐναντίον τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τῆς Ἱεράς Συνόδου. Εἴθε τὸ πνεῦμα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ κάθε πνευματικὴν πληγὴν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πανηγυρίς Ιεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικοδήμου Νάξου

Τὴν Κυριακὴν, 14/27-07-2025, μνήμη τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγορείτου τοῦ καὶ πολιούχου τῆς νήσου Νάξου, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικοδήμου Νάξου συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Διακόνου π. Θεοκλήτου.

Ἀφ' ἑσπέρας ἐψάλθη ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἐσπερινός καὶ ἀνήμερα ἐπιτελέστηκε ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ Θεία Λειτουργία. Πρὸ τῆς Ἀπολύσεως ὁ Θεοφιλέστατος ἐκφώνησε ἐόρτια ὁμιλία ἀναφερόμενος στοὺς Ἁγίους Πατέρες τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθὼς καὶ στὸν ἐορταζόμενο Ἅγιο Νικόδημο.

Πανηγυρίς Ιεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης Πάρου

Τὴν Τετάρτην, 17/30-07-2025, ἐορτὴ τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης, πανηγύρισε ὁ Ἱερός Ναὸς Ἁγίας Μαρίνης στὸν Δουρὸ Πάρου. Τὴν Θεία Λειτουργία τέλεσε ὁ Αἰδ/τος Πρεσβύτερος π. Ἀρσένιος.

Ποιμαντικὴ ἐπίσκεψη στὸ Κονγκό

Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος πραγματοποίησε κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιο ἱεραποστολικὸ ταξίδι στὸ Κονγκό τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ παρηγορίαν τοῦ ἐκεῖ συνεχῶς ἀύξανουμένου ποιμνίου μας.

Τὸ πρωὶ τῆς 25-6/8-72025, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἐκ Θεσσαλονίκης ἱεροψάλτη κ. Νικόλαο Πολύχρο, ἀνεχώρησε ἀεροπορικῶς γιὰ τὴν Μαύρη Ἡπειρὸν καὶ μέσῳ Κωνσταντινουπόλεως ἐφθάσε ἀργὰ τὸ βράδυ στὴν πρωτεύουσα τοῦ Κονγκό, Κινσάσα. Κατὰ τὶς ἐπομένους ἡμέρας λειτούργησε στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου στὴν περιοχὴ Λιμετὲ, ὅπου ἐχειροτόνησε τὸν Ὑποδιάκονο Θωμᾶ εἰς Διάκονο, καὶ τοὺς Διακόνους π. Παῦλο Μιαλουντάμα καὶ π. Ἰώβ Γιενγκουέκα εἰς Πρεσβυτέρους, γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν Ἱερῶν Ναῶν μας στὸ Κονγκό Μπραζαβίλ. Ἐπίσης τέλεσε τὴν βάπτισιν κόρης Ἱερέως μας καὶ κατόπιν

ἐπισκέφθηκε τὸ Ἱερὸ Ἠσυχαστήριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξιμόβιτς στὴν περιοχὴ Κινκόλε (ὑπεύθυνος Ἀρχιμ. π. Μᾶρκος Ἀγιοκυπριανίτης), ὅπου ἐπέβλεψε τὶς ἐργασίες καὶ διέμεινε ἐπὶ ἓνα διήμερον.

Τὸ Σάββατο, 29-6/12-7, ταξίδεψε ἀεροπορικῶς στὴν πόλιν Καναγκά, ὅπου συμπανηγύρισε μὲ τοὺς πιστοὺς μας κατὰ τὴν ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων στὸν ἐορτάζοντα ὁμώνυμο Ἱερὸ Ναὸ μας, ποῦ βρίσκεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγία Τριάδος. Κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν τῆς πανηγύρεως χειροτόνησε τὸν Διάκονο π. Ἀθανάσιο Κανκόντε εἰς Πρεσβύτερον. Κοινώνησαν περισσότεροι ἀπὸ τετρακόσιους πιστοὶ ἀπὸ δύο Ἅγια Ποτήρια. Κατόπιν ξεναγήθηκε στὸς χώρους ἰδιοκτησίας τῆς Ἱεράς Μονῆς, ὅπου βρίσκονται δύο σχολικὰ κτίρια («Ἅγιος Ἀμβρόσιος» καὶ «Ἅγιος Βασίλειος»), γραφεῖα, τὸ μοναστήρι καὶ τὰ θεμέλια γιὰ τὴν ἀνέγερσιν νέου μεγάλου Ἱεροῦ Ναοῦ ὅταν οἱ συνθήκες τὸ ἐπιτρέψουν. Τὴν ἐπομένην, 1-7/14-7, λειτούργησε στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρίας, στὴν περιοχὴ Νγκάνζα.

Τὴν Τρίτην, 2/15-7, χοροστάτησε στὴν Θεία Λειτουργίαν στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὴν περιοχὴ Μπόγνα. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἐπισκέφθηκε τὴν κλινικὴν «Ἅγιος Πέτρος».

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ἐπέστρεψε στὴν πρωτεύουσα Κινσάσα καὶ τὴν ἐπομένη πέταξε γιὰ τὴν ἐπαρχία Μπουζιμαί. Ὁ τοπικὸς κληρὸς ὑποδέχθηκε τὸν Σεβασμιώτατο στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Τὴν ἐπομένην, 4/17-7, χειροθέτησε δώδεκα νέους ἀναγνώστες καὶ ἐτέλεσε τὴν χειροτονίαν τοῦ ἀδελφοῦ Γερμανοῦ εἰς Διάκονο. Τὴν Παρασκευὴν 5/18-7, μετέβη στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου, ὅπου ἐχειροθέτησε πέντε νέους ἀναγνώστες καὶ ἐχειροτόνησε τὸν ἀδελφὸ Αἰμιλιανὸ εἰς Διάκονο. Τὸ Σάββατο 6/19-7, ἐλειτούργησε στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης στὴν περιοχὴ Ντιούλου, ὅπου ἐχειροθέτησε ἕξι νέους ἀναγνώστες καὶ ἐχειροτόνησε ἓναν νέο Διάκονο.

Τὴν δὲ Κυριακὴν 7/20-7, τελέσθηκε πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία.

Τὴν ἐπομένην ὁ Σεβ/τος κ. Ἀμβρόσιος ἐπέστρεψε στὴν πρωτεύουσα Κινσάσα, ὅπου στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἐχειροθέτησε δύο νέους ἀναγνώστες, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἓνας, ὁ ἀδελφὸς Κήρυκος, χειροτονήθηκε ἀμέσως Διάκονος καὶ τὴν ἐπομένην χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος. Τέλος, ἀργὰ τὸ βράδυ τῆς ἐπομένης ὁ

Σεβ/τος Μεθώνης πέταξε για το ταξίδι της επιστροφής φθάνοντας στην Αθήνα το απόγευμα της Παρασκευής, 12/25-7-2025, κατόπιν ενός σημαντικού ιεραποστολικού ταξιδιού.

Η εορτή της Όσιας Ειρήνης της Χρυσοβαλάντου

Την Κυριακή, 28-07/10-08-2025, εορτή της λαοφιλούς Όσιας Ειρήνης της Χρυσοβαλάντου, πανηγύρισαν Ναοί και Μονές της Έκκλησίας μας.

Επίκεντρο του εορτασμού ή Ιστορική Μονή Αγίας Ειρήνης στην Λυκόρυση Αττικής, κτίτορες της οποίας υπήρξαν ο μακαριστός Μητροπολίτης Κυκλάδων κυρός Γαβριήλ και η μακαριστή Γερόντισσα Μελετία.

Αφ' έσπερας μετά το πέρας του Μικρού Έσπερινού πραγματοποιήθηκε Λαμπρά Λιτάνευση της θαυματουργού Εικόνας και του Ίερού Λειψάνου της εορταζομένης Αγίας προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου με την συμμετοχή των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γεροντίου, Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου και Δημητριάδος κ. Φωτίου, ιερέων και διακόνων. Έν συνεχεία επηκολούθησε η καθιερωμένη όλονύκτιος άγρυπνία προεξάρχοντος του οικείου Ποιμενάρχου συμπαραστατούμενου υπό των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γεροντίου και Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου.

Όσαύτως πανηγύρισαν ή Ίερά Μονή Αγίας Ειρήνης στον Βατώντα Εύβοίας, όπου προέστη ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεθώνης κ. Αμβρόσιος.

Ο Ίερός Ναός Αγίας Ειρήνης στην Έλαφόνησο Λακωνίας, όπου την Θεία Λειτουργία τέλεσε ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος.

Από τον Ίερό Ναό
Αγίας Ειρήνης Σιδηροκάστρου

Από το Παρεκκλήσιο Αγίας Ειρήνης της
Ίερας Μονής Τιμίου Προδρόμου Θερμης

Από το Ίερό Παρεκκλήσιο Αγίας Ειρήνης Κατερίνης

Όνομαστήρια Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Έλλάδος κ.κ. Καλλινίκου

Την Δευτέρα, 29-07/11-08-2025, μνήμη των Αγίων Μαρτύρων Καλλινίκου και Θεοδότης, έορτασε τα όνομαστήριά του ο Προκαθήμενος της Έκκλησίας μας, Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Έλλάδος κ.κ. Καλλίνικος, στην Ίερά Μονή Παμμεγίστων Ταξι-αρχών Αθικίων Κορινθίας.

Αφ' έσπερας χοροστάτησε στον πανηγυρικό Έσπερινό ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος συμπαραστατούμενος υπό ιερέων και διακόνων, του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου ήμων συμπροσευχομένου στο Ίερό Βήμα.

Ανήμερα δέ στον Όρθρο χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλήμης, ενώ στην συνέχεια πραγματοποιήθηκε πολυαρχιερα-

τικό συλλειτουργό προεξάρχοντος του Μακαρωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Καλλινίκου, με την συμμετοχή των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γεροντίου, Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, Δημητριάδος κ. Φωτίου, Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλημεντος, Μεθώνης κ. Αμβροσίου και του Θεοφιλεστάτου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου.

Πρό του Δ' ευχών της Απολύσεως, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γεροντίου, ως Αντιπρόεδρος της Ιεράς Συνόδου, εξέφρασε τις δέουσες ενχές προς τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπό μας καθώς και στον εορτάζοντα Θεοφιλέστατο κ. Καλλινίκο, ενώ ο Μακαριώτατος εξέφρασε ευχαριστίες στους Αρχιερείς, στους ιερείς και διακόνους, στους ιεροψάλτες καθώς και στους πιστούς που προσήλθαν.

Οί Κατασκηνώσεις της Έκκλησίας μας

Όλοκληρώθηκαν οι περίοδοι λειτουργίας των θερινών Κατασκηνώσεων της Έκκλησίας μας που λειτουργούν με την φροντίδα και οργάνωση των Ιερών Μητροπόλεων Αττικής & Βοιωτίας και Θεσσαλονίκης.

Οί Κατασκηνώσεις αυτές είναι οί μοναδικές εν λειτουργία στην Έκκλησία μας και καλύπτουν τις πνευματικές ανάγκες των παιδιών μας, συνδυάζοντας το τερπνόν μετά του ωφελίμου.

Λειτουργούν ως θερινή προέκταση και συμπλήρωση του έργου των Κατηχητικών Σχολείων σε ένα ευχάριστο περιβάλλον, αλλά και ως πνευματικές έλληνορθόδοξες οάσεις στην έρημο της σημερινής κοινωνίας, στην οποία οί παραδοσιακές αξίες της Πίστεως και της Πατρίδος διασαλεύονται, αλλοιώνονται και ποδοπαντούνται στον βωμό της άγριας έκκοσμίκευσης και ξενομανίας - ξενομιητισμού.

«Τό περιβόλι της Σουμελά» είναι ή Κατασκήνωση της Ιεράς Μητροπόλεως Αττικής και Βοιωτίας. Και φέτος λειτούργησαν δύο ξεχωριστές κατασκηνωτικές ομάδες, κοριτσιών και αγοριών σε εγκαταστάσεις στα Βίλια Αττικής, υπό την πνευματική και οργάνωση έπιστασία και καθοδήγηση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου και των συνεργατών του.

«Ο Άγιος Δημήτριος ο Μυροβλύτης» είναι ή ονομασία της Κατασκήνωσης της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Είναι ή μακροβιότερη Κατασκήνωση της Έκκλησίας μας με είκοσαετη περίπου προσφορά στα παιδιά μας.

Λειτούργησε και αυτή φέτος σε τρεις ξεχωριστές περιόδους, αγοριών και κοριτσιών, σε εγκαταστάσεις στο Σφένδαμο Ναούσης, υπό την έπιστασία και καθοδήγηση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου και των συνεργατών του

Η εορτή της Αγίας Νεομάρτυρος Κασσάνδρας

Την Πέμπτη, 1/14-08-2025, εορτάστηκε με λαμπρότητα ή Αγία Νεομάρτυς Κασσάνδρα ή Τραπεζουντία, στον Ιερό Προσκυνηματικό Ναό Παναγίας Σουμελά Ασπροπύργου, όπου και φυλάσσονται τὰ χαριτόβρυτα Λείψανα της Αγίας.

Στόν πανηγυρικό Έσπερινό της παραμονής χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμος.

Ανήμερα πραγματοποιήθηκε Αρχιερατικό συλλειτουργό προεξάρχοντος του οικείου Ιεράρχου Σεβ. Μητροπολίτου Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου με την συμμετοχή των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου και Δημητριάδος κ. Φωτίου, ιερέων και διακόνων και πλήθους κόσμου που προσήλθαν διὰ νὰ προσκυνήσουν τὰ χαριτόβρυτα Λείψανα της Αγίας.

Η Δεσποτική εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος

Την Τρίτη, 6/19-06-2025, εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, πανηγύρισαν Ναοί και Μονές της Εκκλησίας μας.

Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Καλλίνικος χοροστάτησε κατά την παραμονή στον Πανηγυρικό Έσπερινό στον Ίερό Ναό Μεταμορφώσεως Κορίνθου, όπου και πραγματοποιήθηκε Ίερά Λιτανεία, ενώ στον ιστορικό Ναό Μεταμορφώσεως Κυψέλης χοροστάτησε ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος.

Ανήμερα δέ ο Θεοφιλέστατος κ. Καλλίνικος προέστη του Όρθρου και της Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας στον Ναό της Κορίνθου συμπροσευχομένου του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου μας, ενώ στον Ναό Μεταμορφώσεως Κυψέλης στον Όρθρο και στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεθώνης κ. Αμβρόσιος.

Στον Ίερό Ναό Μεταμορφώσεως Αγίας Βαρβάρας των ιερών Ακολουθιών της παραμονής και της κυριωνύμου ημέρας προέστη ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γερόντιος.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος χοροστάτησε στον Έσπερινό της παραμονής και ανήμερα στον Όρθρο και τέλεσε την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στην πανηγυρίζουσα Μονή Μεταμορφώσεως Βαρνάβα Αττικής.

Στην Ίερά Μονή Μεταμορφώσεως στην Κατερίνη ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος προεξήρχε του Μεγάλου Έσπερινού και ανήμερα του Όρθρου και της Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας, συμπαραστατούμενος υπό του τοπικού Κλήρου.

Επίσης, πανηγύρισε και το Ίερό Ήουχαστήριο Μεταμορφώσεως στην Μουρτερή Αύλωναρίου Εύβοίας.

Η Θεομητορική έορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου

Με λαμπρότητα έορτάστηκε η Θεομητορική Έορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου σε Ναούς και Μονές της Εκκλησίας μας την Πέμπτη, 15/28-08-2025.

Στον Ίερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Περιστερίου, άφ' έσπέρας χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Έσπερινό και στην Ίερά Λιτανεία ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος, ο οποίος μετά τó πέρας του Έσπερινού μετέφερε τις πατρικές εϋχές του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Καλλινίκου. Ανήμερα δέ ο Θεοφιλέστατος χοροστάτησε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στην Ίερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου στον Άγιο Δημήτριο Αττικής.

Στον Καθεδρικό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Πειραιώς των ιερών Ακολουθιών της παραμονής και της κυριωνύμου ημέρας προέστη ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γερόντιος συμπαραστατούμενος υπό του τοπικού ιερού κλήρου.

Στον Ιερό Προσκυνηματικό Ναό Παναγίας Σουμελά Ασπροπύργου στον Έσπερινό της παραμονής χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ενώ ανήμερα τέλεσε την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία με την συμμετοχή κληρικών και διακόνου.

Ανήμερα δὲ τῆς ἐορτῆς στὸν Μεθέορτο Έσπερινό πραγματοποιήθηκε πάνδημος Λιτανεία τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος «Παναγία Σουμελά» καὶ τῶν χαριτοβρύτων Λειψάνων τῆς Ἁγίας Νεομάρτυρος Κασσάνδρας προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου.

Στὸν Ἱερό Καθεδρικό Ναό Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στὴν Λάρισα, ὁ ὁποῖος ἐόρτασε τὴν δευτέρη πανήγυρή του, τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Θείας Λειτουργίας προέστη ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης.

Ἐπίσης, πανηγύρισαν ὁ ἱστορικός Ναός Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Κολωνοῦ Ἀθηνῶν, ἡ Ἱερά Μονὴ Κοιμήσεως Θρακομακεδόνων, ἡ Ἱερά Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στα Λεύκτρα Βοιωτίας, ἡ Ἱερά Μονὴ Κοιμήσεως στὶς Ρίζες Τριπόλεως καὶ ὁ Ἱερός Ναός Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὸ Καψούρι Κάβο Ντόρο Εὐβοίας.

Ποιμαντική Ἐπίσκεψις στὴν Γεωργία

Ὑπὸ τὴν Σκέπη τῆς Παναγίας μας τῆς Πορταΐτισης καὶ τῆς Ἁγίας Νίνας τῆς Φωτιστρίας τῶν Ἰβήρων, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός ἐπραγματοποίησε, ὡς Τοποτηρητῆς τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Γκλντάνι, θερινὴ Ποιμαντικὴ καὶ Προσκυνηματικὴ Ἐπίσκεψις στὴν ὁμόδοξο ἁγιασμένη Χώρα τῆς Γεωργίας, μὲ μία μικρὴ ὁμάδα πιστῶν.

Τὸ κεντρικὸ γεγονός τῆς Ἐπισκέψεως αὐτῆς ἦταν ἡ Αρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ἐπὶ τῇ Κοιμήσει τῆς Θεοτόκου, τὴν Πέμπτη, 15ῃ Αὐγούστου ἐκ. ἡμ., ἡ ὁποία τελέσθηκε στὸν Καθεδρικό Ναό τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς, ἀφιερωμένον στὴν Παναγία Πορταΐτισσα, στὸ προάστιον Γκλντάνι τῆς Τιφλίδος.

Κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία, στὴν ὁποία συμμετεῖχαν οἱ Αἰδεσιμώτατοι π. Βασίλειος Μκαλαβισβίλι, π. Βακτάνιος Μαργκιάνι, π. Γεώργιος Ἀσελασβίλι, π. Νικόλαος Μαμτσελίτζε καὶ π. Ἀνδρέας Ντανέλια, ἀρκετοὶ Ὑποδιάκονοι καὶ πλῆθος πιστῶν, ἐτέλεσθη ἡ Χειροτονία εἰς Διάκονοι τοῦ εὐλαβεστάτου Ὑποδιακόνου Ἀδελφοῦ μας Βησσαρίωνος, ὁ ὁποῖος θὰ διακονῇ στὸν Καθεδρικό Ναό.

Στὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας, κατὰ παράκλησιν τοῦ π. Γεωργίου, ὁ Σεβασμ. Τοποτηρητῆς ἐτέλεσε τὸ Μυστήριον τῆς ἱερᾶς Βαπτίσεως τῶν διδύμων τέκνων αὐτοῦ, Ἰωάνη καὶ Εὐφημίας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ποιμαντικῆς αὐτῆς Ἐπισκέψεως, ὁ Σεβασμ. Τοποτηρητῆς:

- ἐτέλεσε Ἁγιασμό Ἐγκαινίων, τὸ Σάββατο 17ῃ Αὐγούστου ἐκ. ἡμ., † Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μύρωνος, στὸ νέο χῶρο Φιλοξενίας, στὸ Ἱερό Ἡσυχαστήριον τῆς Ἁγίας Προφήτιδος Ἀννης, ὑπὸ τὴν Ὄσιωτάτῃ Γερόντισσῃ Νίνα. Μετὰ τὴν ἀκολουθήσασα τράπεζα ἀγάπης, πραγματοποιήθηκε Μοναχικὴ Σύναξις πρὸς ὠφέλειαν καὶ οἰκοδομὴν τῆς εὐλογημένης πενταμελοῦς Ἀδελφότητος.

- προῖστατο τὴν Κυριακὴν, 18ῃ Αὐγούστου ἐκ. ἡμ., † Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φλώρου καὶ Λαύρου, τῆς Αρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας στὸν Καθεδρικό Ναό τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς.

- προῖστατο τὴν Δευτέρα 19ῃ καὶ τὴν Τρίτη 20ῃ Αὐγούστου ἐκ. ἡμ., δύο Ἱερατικῶν Συνάξεων, στὶς ὁποῖες συμμετεῖχαν ἅπαντες οἱ Κληρικοὶ τῆς Ἐπαρχίας, Ὄσιογιώτατοι Ἱερομόναχοι π. Γρηγόριος Κομπαχίτζε καὶ π. Ἀλέξιος Ἀρατσέμια, Αἰδεσιμώτατοι π. Βασίλειος Μκαλαβισβίλι, π. Βακτάνιος Μαργκιάνι, π. Γεώργιος Ἀσελασβίλι, π. Νικόλαος Μαμτσελίτζε καὶ π. Ἀνδρέας Ντανέλια.

Κατὰ τὶς Συνάξεις αὐτές, συνεζητήθησαν φλέγοντα ἐπίκαιρα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ἀπασχολοῦντα τὴν Τοπικὴ Ἐκκλησία μας στὴν Γεωργία. Ὁ Σεβασμ. Τοποτηρητῆς ἐνημερώθηκε ἐκτενῶς καὶ ἀνέλαβε τὴν εὐθύνη νὰ θέσῃ ὑπ' ὄψιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας τοὺς προβληματισμοὺς τῶν Ἀδελφῶν μας καὶ τὰ πρὸς Λύσιν προβλήματα/αἰτήματα αὐτῶν.

Ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς.

Μὲ ἰδιαίτερη τιμὴ ἐορτάστηκε ἡ μνήμη τοῦ λαοφιλοῦς Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου σὲ Ναοὺς καὶ Μονεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Στὸν Ἱερό Ναό Ἁγίου Φανουρίου Γλυφάδος στὸν πανηγυρικὸ Έσπερινό τῆς παραμονῆς χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, μὲ τὴν συμμετοχὴ πολλῶν Κληρικῶν. Πρὸ τῆς Ἀπολύσεως πραγματοποιήθηκε Ἱερά Λιτανεία τῆς Εἰκόνος τοῦ Ἁγίου, ὅπου συμμετεῖχε καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλινίκος.

Ανήμερα, στον Όρθρο χοροστάτησε ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Καλλινίκος και στην συνέχεια τέλεσε την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία συμπαραστατούμενος υπό του Θεοφιλεστάτου κ. Καλλινίκου, ιερέων και διακόνου.

Στό Ιερό Παρεκκλήσιο Αγίου Φανουρίου στην Σαλαμίνα ανήμερα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γερόντιος προέστη του Όρθρου και της Θείας Λειτουργίας.

Στόν Ιερό Ναό Αγίου Φανουρίου στο Κορωπί Αττικής των ιερών Ακολουθιών της παραμονής και της κυριώνυμου ημέρας προέστη ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος υπό του τοπικού κλήρου.

Έκοιμήθη εν Κυρίω ο π. Βασίλειος Αθάνατος

Το απόγευμα της Τετάρτης, 21-8/3-9-2025, έκοιμήθη εν Κυρίω πλήρης ημερών, 94 ετών, ο σεβαστός και αγαπητός υπό πάντων Αιδ. Πρωτ. π. Βασίλειος Αθάνατος στην οικία του, όπου παρέμενε ασθενής λόγω γήρατος κατά τα τελευταία έτη, στην Γαλήνη Πλατύκαμπου Λαρίσας.

Επρόκειτο για συνειδητό Κληρικό αναλωθέντα στην διακονία του Ποιμνίου της τοπικής Ιεράς Μητροπόλεως Λαρίσης και Πλαταμώνος, θυσιαστικό και υπόδειγμα κατά πάντα, επί ολόκληρη 40ετία, από της χειροτονίας του το έτος 1982. Είχε απέραντο σεβασμό έναντι του χειροτονήσαντος αυτόν Αρχιερέως Μακαριστού Μητροπολίτου κυρίου Αθανασίου (+2021), με την εύλογία του οποίου έπιτελούσε όλα τα ιερατικά του καθήκοντα. Εύλαβης λειτουργός και ακούραστος εξομολόγος, έσπευδε όπου τον καλούσαν χωρίς καθυστέρηση. Έμεινε παροιμιώδης για την καλωσύνη, την απλότητα, την ταπεινωση, την προσευχητικότητα και γενικά για τον έναρετο βίο του. Όλη η Λάρισα και τα πέριξ έχουν να διηγούνται για την όσιακη μορφή του. Κληρικός πολύτεκνος και εργατικός έθετε πάντοτε σε προτεραιότητα το έργο της Εκκλησίας και της διακονίας των πιστών. Εφημέρευσε στόν Ιερό Ναό των Αγίων Αποστόλων στην Λάρισα και στην Ιερά Μονή Αγίας Παρασκευής στο Μεζούρολο. Επέδειξε μεγάλη αγάπη και εκτίμηση και στόν νέο Ποιμενάρχη Σεβ/το Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλήμεντα, για τον όποιον ευχόταν από καρδιάς.

Η Έξόδιος Ακολουθία του τελέσθηκε στόν Ιερό Ναό Αγίων Αποστόλων στην Λάρισα την έπομένη ημέρα, Πέμπτη, 22-8/4-9-2025, προεξάρχοντας του Σεβ/του Μητροπολίτου Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλήμεντος, ό όποιος εκφώνησε συγκινητικό έπικήδειο λόγο, και πέντε Ιερείς εκ του τοπικού Κλήρου. Παρέστη μεγάλο πλήθος πιστών. Έν συνεχεία, ή ταφή του έγινε στό Κοιμητήριο της Ιεράς Μονής Αγίας Παρασκευής πλησίον της Λαρίσης. Είθε ή μνήμη του να είναι αιώνια!

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928. Δημοσιογραφικόν Όργανον της Εκκλησίας των Γ.Ο.Χ. Ελλάδος. Περίοδος Γ' έτος 75ον Τεύχος 1047 Ιούλιος-Αύγουστος 2025. Ίδρυτής: Ανδρέας Βαποριδής († 1976). Εκδότης: Η Α.Μ. ό Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Διευθυντής: † Ό Δημητριάδος Φώτιος. Διεύθυνσις: Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Συνδρομαί: Έσωτερικου έτησία 15 ευρώ, Έξωτερικου 25 \$ Η.Π.Α. Τιμή φύλλου 1 ευρώ. ISSN: 1107-6763. Ίδιοκτησία - Κεντρική Διάθεσις: «ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ» όδός Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ.: 2103828280 -Fax: 2103847365, www.ecclesiagoc.gr, e-mail: ecclesiagoc@gmail.com Τά άνυπόγραφα άρθρα άποδίδονται εις την διεύθυνσιν. Συνδρομαί: Τραπεζικός Λογαριασμός Γενικου Ταμείου Εκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ελλάδος εις Έθνικην Τράπεζαν (IBAN): GR030110040000004029602812, ΚΩΔ. SWIFT ΤΡΑΠΕΖΗΣ (BIC): ETHNGRAA